

Jaume Nualart i Vilaplana

12:00am

Jaume Nualart i Vilaplana (Vic, 1968) és un jove alacantí de curioses ressonàncies que vénen del nord. Si hem de ser sincers, hem de confessar-vos que no sabem ben bé per on para, el Jaume. Fa uns mesos hom el localitzà per terres de França, i en la seua darrera lletra ens diu que ara és a Irlanda i que s'hi estarà uns mesos fins a Nadal.

A més d'aventurer impenitent -i llicenciat en químiques, com a ell li agrada de puntualitzar- Jaume és un autor dramàtic ben conegut a Alacant, on ha estrenat tres obres i on dissenyà fa un temps un popularíssim joc de rol en viu. *La cara del moro.*

Com veieu, és molt problable que aquest desfici vital siga la causa de la seua inquietud artística i intel.lectual tan i tan particular. El seu estil, val a dir, és una mostra vivíssima de modernitat i de saviesa literària que no amaga ni influències ni lectures. El repte, en el cas del lector/a, és seguir el vertiginós i al.lucinant viatge que ens proposa l'autor. Viatge que, segons hom dedueix, mena a les interioritats de l'individu i de la societat que habita -sovint cruel, agredolça, eròtica o suggerent.

Els tres relats que componen aquesta obra observen estratègies narratives de diferent mena. En el cas de **12:00 am**, l'anècdota temporal és el nucli que aglutina i relaciona els personatges i les seues històries personals. En **Cares i Noms**, la reflexió narrativa al voltant de la mort i dels seus avatars, és presentada a través d'una realitat polièdrica sempre suggerent i colpidora. La darrera peça, **Jocs i Joguines**, mostra l'absurditat de l'existència i el parany d'una solitud que ens captiva i ens ofega alhora. A més, per arrodonir la reflexió narrativa, es fa palesa la petitesa de l'ésser humà, tractat com una joguina indefensa i sense voluntat, dins d'aquest joc que hom ha convingut d'anomenar VIDA.

Col.lecció
"Clariana infantil"

1.La Perla del Túria

Col.lecció
"Joies del Passat"

1. La història de la filla del rei d'Hongria

Col.lecció
"Clàssics de l'Avenir"

1. El Banquet

Col.lecció
"Nous Autors"

1. 12:00 am

ISBN 84-922889-2-2
9 788492 288922

Jaume Nualart i Vilaplana

12:00 am

12:00 am, de Jaume Nualart, és la mirada calidoscòpica d'uns personatges que conflueixen en el mateix temps i en el mateix lloc en un ventall de mirades, sentiments i vivències perfectament ensamblats.

L'estructura narrativa, d'una arquitectura impecable, es desemvolupa a un ritme fresc i agosarat. L'anècdota -evanescent, quotidiana, trivial- s'eleva a la categoria de símbol, en un autèntic repte literari. Com diu un dels personatges. Lorie, que és escriptora, "la meva ansietat per trobar situacions interessants m'està traint. Forçar la realitat, fer fora la monotomia sense cap fet on recolzar-se, es transforma en pensaments, en imaginació sense estructura, només en això".

Una lectura estimulant, amena i profundament amarga.

Isabel Clara Simó.

Distribuïdores:
València i Castelló
(Sendra-Marco) 96/156 08 41

Alacant
(La Terra Llibres) 96/511 01 92

1

Col.lecció "NOUS AUTORS"
A.D.E. Edicions

Jaume Nualart i Vilaplana

12:00 AM

CARES I NOMS
JOCS I JOGUINES

COL.LECCIÓ "NOUS AUTORS"

A.D.E., S.L. EDITORIAL

Drets d'aquesta edició: A.D.E., S.L.
Drets d'autor: Jaume Nualart i Vilaplana.
Portada: Eduardo Zafra Gómez.
Disseny i maquetació: Ramon Navarro.
ISBN: 84-922889-2-2
Dipòsit Legal: V-133-1998

Imprès a:
Impremta La Pobla Llarga, S.L.
Lorenzo Santamaría, 18 - Tel. (96) 259 00 36
46670 LA POBLA LLARGA

PAPER RECICLAT
PROTEGEIX LA NATURA

FOTOCOPIAR LLIBRES
NO ÉS LEGAL

als amics Maria Rosa i Jaume

12:00 AM

1. JAMES

(12:00 am)

Anar per Ansfield Park a les 12:00 am tots sabeu que és pràcticament impossible. Potser és per això que la meitat de la població hi va, i aleshores, l'altra meitat, no podem ni acostar-nos-hi. La vida a la gran ciutat, no permet certes coses.

Jo m'acabava d'alçar i tot m'anava prou a poc a poc com per quedar-me adormit als semàfors de la 8a; sí, aquells interminables semàfors de la 8a; els mateixos que m'havien fet arribar tard tantes vegades al Fòrum Gardner. Avui, però, tot era diferent. Avui començava el curs. Coneixeria els i les alumnes de 1r, els hi hauria de fer el discurset de benvinguda i hauria d'iniciar la memorització impossible dels vint-i-tres noms dels futurs i de les futures pianistes d'un jazz que, a hores d'ara, encara no existia.

M'hagués agradat planificar millor aquella presentació,

però, fora excuses, cada any acabava fent una improvisació o altra. Els proposava que s'hi anessin enganxant, que es deixessin portar, que no es preocupessin massa pels errors.

La majoria venien del conservatori i s'havien inscrit a la Jazz Prestige perquè, per un costat, els seus pares s'ho podien permetre i, per l'altre, el jazz estava de moda, havia tornat com per art de màgia a les sales de festes de la ciutat.

Mira-t'ho com vulguis, però això d'agafar notes a l'atzar, per molt que respectis l'harmonia, no ho veig del tot clar.

Mira, fem una cosa. Tornem una altra vegada al re menor i repetim-ho junts.

El principi de curs és a tot arreu igual. A la Jazz Prestige no era diferent. La gent s'anava coneixent. Tots entràvem cada dia a l'escola disposats a iniciar converses amb qui fos.

Potser necessito justificar-me així abans de dir-vos que vaig conèixer la Kènia feia dos dies, a la secretaria d'administració. Ella s'estava matriculant a 4t de trompeta i venia amb una beca del Country Institut. Jo la tenia a la classe d'harmonia.

Aquell estiu només m'havia servit per a descansar de no res. Havia pensat viatjar lluny, també havia pensat tancar-me a casa de la meva tia i fer alguna cosa de profit amb el piano. Havia pensat moltes coses però tot es quedà en això; pensaments, idees que es dilueïen al meu laboratori intern de decisions.

Feia dos anys que estava barallat amb mi mateix, que no m'entenia.

Explicant això em resulta difícil no caure en tòpics, però és que els tòpics ho són per alguna cosa.

... va, anima't, després jo t'acompanyaré a casa i t'hi deixaré. De segur que

t'agrada sentir-los. Arribem allà i ens prenem un cafetet i..., ...I si vols, no hi anem, i fem una passejadeta pel Park. Et sembla bé a les 12 en punt?

Estic pensant que si tinc classe a 2/4 de 3, tindrem el temps just per dinar. Hauria d'haver canviat l'hora amb els del curs d'arpa, merda!

Les 11:51 i tot just sóc a mitjan camí. No pot ser, arribaré més just del que voldria.

Ja heu vist que després del primer contacte havia parlat amb ella dues vegades. No havia sabut mostrar-li aquells encants que se suposa guardo per a situacions com aquesta. La indecisió no em deixava començar les frases i menys encara acabar-les.

De fet, tot és tan simple com que me'n vaig enamorar la primera d'aquestes dues vegades, estant a classe, mirant-la...

Podria arribar a dir coses tan coentes com que la mirava i la fruïa, la respirava. A mi, els dits se'm passejaven pel piano sols. A ella, em va semblar que els ulls se li feien immensos, irresistibles.

Oi que és difícil que deixi escrita aquesta història sense caure en tòpics? Doncs, no digueu que no us ho havia advertit, però és que va ser realment així com va anar. No em digueu que no us ha passat mai una cosa d'aquestes. A tothom li passa. A vegades ens comportem de forma estranya i ens imaginem aventures massa meravelloses com perquè siguin reals, però aquestes coses passen de debò.

Jo, com sabeu, no em trobava en una bona temporada i necessitava un canvi, una revolució; qualsevol cosa, m'era igual.

Duia 2a i m'hagués agradat posar 3a i després 4a i sortir disparat cap a la Kènia. Qui no ha tingut ganes de fer barbaritats com aquesta o com d'altres de semblants? Pensa per un moment en aquella vegada que vas tenir tan clar que t'havies

enamorat d'algú...

Només havíem parlat dues vegades, però la seva veu no em marxava del cap. No ens havíem dit res que em fes pensar que ella també s'hagués enamorat de mi per art de màgia. L'únic potser remarcable em sembla que pot ser que no havíem quedat per a res en especial, que jo no havia de porta-li res que no li pogués donar a l'escola, que havíem quedat per a prendre un cafetet i prou, i..., no sé, aquell no sé dels principis de curs. Aquells naturals hola-com-va-em-dic-tal del bar, o del corredor, de la sala de professors. En fi, que per tal de fer verídica aquesta història o per qualsevol altra raó, li he posat un nom estrany a l'escola, però les coses anaven així i ja us he dit que mano poc sobre mi i, de fet, l'escola era com qualsevol institut dels que coneixeu, la 8a segur que és com els carrers que cada matí patiu la majoria, el Fòrum Gardner no deixa de ser una aula de cultura més i, fins i tot la Kènia s'haguera pogut dir Joana o Esther; de fet, això, a hores d'ara ja té poca importància. A hores d'ara ja sabeu com i per què em trobava ficat dins d'un cotxe a una de les hores punta d'una ciutat.

Pensant-ho més a poc a poc veig que m'estic precipitant, que d'una simple engruna de pa n'estic fent un pastís. Això deu ser un bon símptoma, almenys la moral la tinc alta, estic animat.

Directament al pàrking, sí..., és el millor que puc fer. Ara que ja hi sóc, no m'agradaria passar-me mitja hora pegant voltes pels carrers atapeïts, encara arribaria emprenyat a la cita.

No la veig des d'aquí, haurà entrat a la terrasseta interior. Encara manquen 5 minuts.

Si voleu que us digui una altra mentida, una d'aquestes que només serveix per a situar-vos, us diré que el cafè escollit estava molt de moda i deien que, en fer les reformes, abans d'inaugurar-lo, havien respectat la part vella de la casa. Jo encara no hi havia anat mai, vaig triar-lo per indecisió, per massa conegut, per amagar-me una mica, per a mostrar-me menys del que ho hauria fet si haguéssim quedat en algun bar inventat d'aquells que acostumo visitar.

He aparcat relativament a prop, sembla que tinc sort.

2. KÈNIA

(Flashback)

Aquest fill de puta, no el suporto, m'utilitza. Es pensa que n'estic penjada; quin imbècil!

Jo passo dels tios, sóc jo qui els utilitza, hi jugo. Ets tu un tio? Doncs vés aprenent de què va el rotllo.

Potser m'arribarà o potser no, però als 21 passo molt. M'han dit que toca, no? Ara ja ho saps, ja ho sabeu, no us en fieu de mi. L'imbècil de l'Èrik es pensa que m'he emprenyat pel que m'ha fet. Imbècil. És un inadaptat, un penques.

No continuaré, no vull pensar que n'estic ressentida. La veritat és que no he pogut evitar-ho, l'he hagut d'insultar. A vegades no puc reprimir-me i, de fet, m'agrada deixar-me anar. M'ho diu un profe de l'escola. Em va dir que hauria d'haver fet 4t de trompeta. També diu que li agrada inventar-se històries. A mi també m'agrada i per això us diré que sóc aproximadament irlandesa, de prop de Dublín. Dic aproximadament perquè

sóc negra. Naturalment jo també posseeixo tots els tòpics de raça: ballo bé, tinc allò que els blancs anomenen swin i tinc un cos esvelt. Ara no recordo quina de les dues coses em van dir que era per casualitat; i tampoc quina era millor. Com veieu aquesta història no té res d'estrany. Està plena de tòpics i de... Però perdoneu, no vull treure-vos de context. Això no deu ser bo per fer-vos perdre en la lectura. Ho sento, però només ho he fet per a mostrar-vos com d'atractiva sóc, com d'interessant hauria estat la Kènia.

(pausa)

Sortia de casa de l'Èrik. M'havia volgut fer emprenyar, però jo tenia problemes més importants per resoldre. Tenia 21 anys i ja en feia 4 que me n'havia anat de casa de la mare. Havien passat 4 anys i encara tenia bones raons per no tornar-hi. La mare vivia als afores de la gran ciutat, i allà, ens criava per a estudiar trompeta. Vaig decidir marxar a on fos i me n'hi vaig anar.

Potser per tot això, i suposo que per moltes més coses, ara tornava del meu viatge iniciàtic per tot el país amb ganes de centrar-me una mica. Tenia la beca, tenia un pis, tenia l'Èrik.

No sé com, però encara no em trobava còmoda en aquesta situació, havia tornat a la gran ciutat, a la Jazz Prestige a fer 4t de trompeta i en aquests mateixos moments em trobava al METRO escrivint al meu diari.

Sempre he pensat que escric un diari per a no adormir-me al METRO; l'odio. És ràpid, em portarà de seguida a la cita. Sé perfectament que hi arribaré a les 12 en punt, però no m'agrada el METRO, és fosc. Quan l'agafes tant als afores és perillós i t'atraquen dia sí dia també. Per això és que jo duia la meva S&W, una pistola que pots aconseguir fàcilment, que no és cara i s'amaga en qualsevol lloc.

Avui, però, no venia de casa meva als afores. Avui venia de ca l'Èric -un recorregut gens perillós-, i anava a l'ALBION

PUB, un bar-terrassa nou que conservava la part antiga de l'edifici. Darrerament estava de moda.

Aquest matí dec haver agafat la S&W i dec haver-la carregat amb una bala. No diré, ni al meu diari, la raó què em deu haver fet agafar la pistola.

¡Com passa el temps, ja només sóc a set parades!

Em trobo estranya, aquest estiu no m'he decidit a marxar enlloc, no per no tenir opcions, sinó per mandra. Tot i viure, com sabeu, als afores, a l'estiu s'hi està bé. Almenys jo, aquest estiu, hi he estat bé. De petita jugava amb els del barri, tant a robar com a matar, evidentment tot era només un joc. Els darrers anys les coses esdevingueren més reals, i tots robàvem i, fins i tot, alguns mataven. El joc havia esdevingut un gran joc, l'únic. Al trencant d'alba ens n'anàvem a les discoteques-dels-afores i els preníem fins les sabates als borratxos plens de coca tallada que en sortien. Explicat així sembla que fórem molt durs nosaltres, però ja sabeu allò dels tòpics. Deixem-ho en la idea que les coses eren així i prou. Deixem-ho en el supòsit que sí. Ja sé que costa de creure, però em trobava a pocs quilòmetres de l'ALBION amb una pistola a la bossa. No havia tingut prou força com per acollonir l'imbècil de l'Èrik i ara m'esperava una cita massa tranquil·la.

Al James l'havia conegut feia poc, vam coincidir a la secretaria de l'escola de música. Ell dóna classes allà. Les seves classes m'estan agradant, no té pressa, et deixa anar al teu ritme, no t'embafa, et condueix.

No sé si tinc ganes de parlar d'en James, ja el veuré d'aquí uns minuts. Ell segur que arribarà abans que jo. He notat que li agrado. Amb en James tinc aquella sensació de deixar-me dur, com ell diu a les seves classes, de fluir suau, com quan toco la trompeta. Com els dies aquells que agafo la trompeta i tot em surt bé. Com els dies aquells que, a tu, et surten rodons, que fins i tot trobes la major part els semàfors verds. O, com a mi avui, que el METRO arriba a l'estació just quan poses el peu a l'andana.

En aquests dies em ve al cap la trompeta d'en DON ELLIS o el saxo d'en BEBSTER. Miro el carrer i li poso una música, me l'imagino, la sospito pel mig de la cridòria, de l'enrenou dels motors, dels altaveus informatius.

Avui, però, no era un d'aquests dies amables que, de tant en tant, toca al sorteig del destí. Avui duia massa coses, tant al cap com a la bossa. Al cap sobretot hi duia la discussió estúpida amb l'Èrik. A la bossa, la pistola amb la bala, i ni jo mateixa sabia per què. Vull pensar que me la hi vaig oblidar abans-d'ahir, quan l'Èrik em va venir a buscar al meu apartament.

Les sensacions se'm fan estranyes perquè noto mals presagis per a aquest migdia, com si hagués de passar una tràgica i estúpida casualitat. Mai no he estat supersticiosa, mai no he fet cas a aquestes males premonicions, però avui no sé per què em sembla que guanyen credibilitat a dins meu.

(...)

El METRO ha arribat. Deso el diari, deso el bolígraf. Surto del vagó. Pujo les escales, cap a la superfície. El rellotge de l'estació diu les 11:42. Vaig bé, penso.

Abans d'anar a l'ALBION tinc temps de passar per l'ORINOCO, la botiga d'esports d'aventura. He sentit a l'escola que demanen una dependenta. Ben segur que ja tenen algú, però no hi perdo res per provar-ho. Una feina com aquesta m'aniria molt bé.

Jo en sé ben poc d'aquests nous esports. Només sé que cal dissenyar tot un equip per a practicar-los, amb roba especial i accessoris de tota mena. Després cal posar-li un nom també de disseny, que en un primer moment costi de recordar. La resta és ben fàcil d'imaginar: publicitat.

Entro a la botiga:

-Bon dia, busques alguna cosa en concret, algun regal?

És una noieta de la meva edat. Cabells llargs, rossos, llisos. Faldilla curta, amb aquells quadrets escocesos que tant

m'enprenyen per a les faldilles. Mastega xiclet i em mira amb cara de lolita. Ha donat per suposat que vull fer un regal a algú.

Als altaveus està sonant una cançó per a imbècils. Ella no sembla adonar-se'n.

-No, no..., només volia mirar, gràcies -he dit.

Ha fet un gest amb el cap i ha tornat al taulell. S'està mirant uns papers, sembla que se'ls estudiï. Em passejo pel local, la varietat és increïble. És impossible que no trobi alguna cosa útil, alguna cosa d'aquelles que et fan pensar un, **"com he pogut passar sense això tant de temps? Si, a més, no és pas car"**. Frases com aquestes, que algun especialista en publicitat ha pensat que jo diria en un moment com aquest. En un moment que m'he despistat, un d'aquells que dius, **"no sé en què dec estar pensant jo ara"**. En un d'aquests moments, he vist uns bolígrafs que encara que escriguis en superfícies verticals o al mateix sostre, no s'aturen. Sembla mentida que a la secció **"Vola, amb motor i sense"**, hagi trobat la solució per a escriure al faristol sense que se m'assequi la tinta. Sembla mentida!

N'he triat un de vermell i un altre de negre i els he posat davant la noia del xiclet. Les meves sospités s'han fet putada. La noieta no encerta el codi d'accés a l'ordinador.

-Perdona, però avui és el meu primer dia i ja saps com són aquestes coses, no?

-Tranquil·la, tranquil·la -li he dit jo.

No! No sé com van aquestes coses! No m'has deixat l'oportunitat d'esbrinar-ho!

La noieta acaba de prémer un botó i ràpidament arriba un tipus gras, calb, d'uns 40, sense massa pintes d'esportista. Ell és qui realment viu de l'esport d'aventures.

-Perdona, Dave, però... com s'introdueix aquest codi?

Dave se l'ha mirada amb cara sexual. Després ha introduït el codi dels bolígrafs tot dient:

-Mira Susan, fas clic aquí i tries l'opció de *"Volar, amb motor i sense"*. Després tecleges el codi, prems ENTER i ja ho

tens. Ho veus que n'és de senzill?

-Sí ja ho veig Dave, gràcies, ja n'aniré aprenent.

Dave em mira, satisfet del seu negoci, satisfet de la seva nova empleada, content de viure a la societat en què vivim... Jo agafo el canvi i foto el camp.

Al carrer noto el vent fresc a la cara. Començo a sentir els sorolls de cridòria, de motors, l'altaveu de l'ORINOCO dient: **"ORINOCO, vida d'aventures, vida de sensacions, vida de...".** Camino de pressa. El semàfor de vianants està verd. Sóc a tres cantonades de l'ALBION. El veig des d'aquí. Em ve curiositat pel James. Continuo caminant. Sóc a dues cantonades de l'ALBION i m'aturo. He sentit el semàfor xiulant, ben vermell.

3. ÈRIK

(Telegrama car, com l'amor, dos punts)

-No tornis a fer-me això mai més!

Pam! Cop de porta i se n'ha anat.

Bah! Millor. Només fa la guitza, aquesta tia.

Ara m'aixecaré, obriré la persiana i el sol m'anirà despertant.

Primer posaré musiqueta, alguna cosa tranquil·la però que em vagi espavilant.

Merda! No fa sol i no trobo la cinta dels VIOLENT FEMMES.

Quin fred que fa. Tinc el temps just per engegar la ràdio i tornar a abaixar la persiana abans de quedar-me glaçat de peus.

Flap! Foto el salt i..., quina sort, el llitet encara és calent.

M'adormo a poc a poc. Aquesta merda de pis és fred de collons. Em sembla que el deixaré aviat. En buscaré un de més

cap al centre.

Mig m'adormo.

STOP!

(. . .)

Des de molt lluny sento:

-... No tornis a fer-m'ho més... val? Au, ara ves-te aixecant, que t'he portat uns croissants i xocolata desfeta.

- Acosta't, dic -ella ho fa.

Moments de silenci.

- Merda!! T'ho he avisat. Adéu, ja m'has vist prou.

Pam!

- Cop de porta -dic.

M'aixeco, vaig cap al menjador. Ei! La cinta dels VIOLENT. La poso.

Començo a esmorzar. El rellotge de la cuina diu 11:15 am. Sembla que els núvols han fotut el camp i que el sol es deixa veure.

Mmm..., quins croissants més bons, penso. Aquesta tarda l'hauré de trucar.

Mmm..., quina xocolata més bona. Bah, millor esperaré que torni qualsevol dia d'aquests.

Mmm..., que bé que van els VIOLENT FEMMES al matí. A la merda, d'alguna manera s'havia d'acabar, no? Doncs ja està.

STOP! (. . .)

He acabat d'esmorzar. Aquesta Kènia és ben especial. Mira que dur-me croissants i després fotre el camp. Ho fa per fer-se la interessant.

Però si jo ja la trobo d'interessant! Per què, sinó, dormo amb ella fa dues setmanes? Passo d'escalfar-me el cap, ja li passarà i vindrà a dir-me que em perdona i que continuem.

Com us explicaria el que ha passat?

Aquesta tia...! Els odis i rancúnies els manifesta d'una forma tant estranya! No ho diríeu mai, però el que més l'emprenya és que li llepin el nas.

Ens posem a petonejar-nos i, de cop, resulta que ella està emprenyada perquè ahir vaig arribar tard per anar al teatre. Resulta que m'ho havia dit feia dos dies i necessitava que jo li deixés el cotxe.

Així ha anat; ens estàvem fent aquell petó, abans havíem discutit pel tema del teatre i, a mi, no se m'ha acudit res més que amollar-li una llepada ben humida al nas. Ha fotut un bot de nervis i se n'ha anat al carrer. Després ha tornat amb l'esmorzar i li he fet una altra vegada el mateix. Crec que si ahir no vaig poder arribar a l'hora va ser perquè vaig haver de sortir de la ciutat i era impossible que arribés abans, però ara, amb tot aquest enrenou, m'ha fet dubtar, fins i tot, de si hagués pogut arribar a temps per deixar-li el cotxe.

Em sembla que me'n vaig a fer el vol fins a l'hora de dinar.

Me n'hi vaig. Me n'hi estic anant. Hi sóc a punt d'arribar. STOP!

Us confessaré la veritat. En realitat, no es tracta d'una llepada al nas i res més. En realitat, es tracta d'una mossegada, i s'ha de reconèixer que una mossegada fa més mal, això sí que és veritat.

Havent-me confessat, em sento més culpable que abans. Si ara em volgués justificar, ho tindria més pelut, però encara seria fàcil. Podria dir, per exemple, molt seriosament i amb cara d'afectat:

"...una mossegada sempre pot tenir el seu punt de dolçor..."

Podria dir-ho així.

Imagineu que la situació és crítica, que n'heu fet una de molt grossa, o que en pot passar una de molt grossa, i responeu:

"...t'he mossegat, però... dolçament."

Per ridícula i absurda que fos la situació, no serieu capaços de parlar seriosament i amb cara d'afectats?

Doncs això és el que he provat de fer, però no m'ha deixat temps. Em preocupa molt el que ha passat amb la Kènia.

Sabeu què? M'acostaré una mica més a la veritat. Seré més sincer:

STOP!

En realitat, tampoc es tracta d'una mossegada ni res d'això.

En realitat, es tracta d'un rot.

Sí, un rot..., així ha anat. Què voleu que hi faci? A vegades fem coses que ens sobten, ens sorprenem. I jo, m'he tirat rots a la cara de la Kènia.

Això sí que, moralment, hauria de ser més difícil de justificar.

M'atreviria a dir que seria un repte fer-ho.

És més, m'atreviria a provar-ho:

STOP!

(escena d'alta intensitat emocional)

El procés no és fàcil, vosaltres aneu seguint-lo:

Primerament oblideu tot el que ha passat. Imaginem que són les 11:15. La Kènia acaba de fotre el segon cop de porta.

PAM!

Jo dic: renoi! Aquesta tia no respecta ni les malalties. Si tinc l'estómac malament, quina culpa en tinc jo?

Em responc, per exemple: No, la veritat és que no em sembla que hagi de tenir cap culpa jo; és clar que no.

Aquesta seria, sens dubte, l'explicació més terrenal. Però, ens conformem amb un simple mal de panxa per a explicar-ho tot?

Cerquem més explicacions als meus rots a la cara de la Kènia.

Va, suposem que la histèria és creïble. De fet, no és pas tant inversemblant.

STOP!

Podríem cercar una explicació social. Una explicació a la manera de A. HUXLEY.

Va, fem-ho.

L'acció comença en el segon cop de porta de la Kènia:

Any 2997, encara era cristiana, però més evolucionada, imagineu-vos-ho!:

FSHLAP!

Jo penso literalment en veu alta: Aquestes portes no sonen com a les pelis mil·lennàries, com ara CASABLANCA o GILDA, però suposo que és igual, que la KÈN1A s'haurà enfadat igualment. Aquestes coses passen, no? Amb mil anys més i encara no s'han solucionat els problemes de convivència!

Per fer-ho tot més real, us diré que el meu nom és 3R1K i que, a la meva companya des de fa dues setmanes, em sembla que no li ha agradat gens que li fes el rot a la cara.

Fer un rot a algú, a l'any 2997, vol dir que no desitges procrear amb aquest algú. I això segur que no li ha fet cap gràcia a la KÈN1A.

Ja portem molts dies junts, el temps cada vegada passa més de pressa, ja ho déieu vosaltres, i d'altres més antics que vosaltres. A més de passar tot més de pressa, també vivim molts més anys.

Les meravelles de la ciència!

Igual que a vosaltres, li he estat dient a la KÈN1A tot això. He mirat de convèncer-la per a procrear més endavant, però ella vol fer-ho ara.

A l'any 2997, (de l'era cristiana encara!), no és estrany pensar que coses com aquesta siguin certes.

STOP!

Encara es pot ser més exigent i cercar altres explicacions, i aquesta vegada sense eludir el problema central. Sense canviar els costums morals de la gent com qui es canvia de barret, fent una mica menys de trampa. Se m'acut una tercera explicació. Una explicació més real, la que és més veritat de totes.

La que més em costa de reconèixer.

Ja sé que és estrany que hi hagi gent que, sobretot, s'emprenyi per una cosa tant específica com un rot, però, què voleu que us digui? Els codis de parella són ben estranys quan els mires des de fora. Per a la Kènia i per a mi, el rot és sinònim de mal rotllo. I, nosaltres, es veu que estem de mal rotllo.

Jo he deixat anar els rots per fer-la emprenyar més, almenys perquè, ella, ho estigués més que jo. Així, després, em seria fàcil anar a fer les paus; sóc així de poc segur, em cobreixo així les esquenes.

Encara no ens coneixem massa, però els 15 dies els hem viscut molt intensament.

Jo mai he sabut viure amb gent. Sempre en surto escaldat, sobretot quan hi ha rotllos pel mig.
STOP!

Mentrestant, al carrer:

Entro al bar d'en George. Ell està enganxat a la màquina escurabutxaques. Segur que el premi està a prop, pensa el paio de la taula del fons. Intercanvio mirades amb els habituals. Tots sabem que en George és capaç d'estar jugant per provocar als nous clients.

D'aquí uns moments, el paio del fons demanarà un whisky, o un cafè; el que sigui. En George deixarà de jugar, ens farà una clucada d'ull i anirà darrere de la barra. El tipus esperarà un temps prudencial, ni poc ni molt. Després s'aixecarà, demanarà canvi i es posarà a jugar a la màquina.

Més que pels quatre duros, en George fa aquestes coses, per donar-li sentit a la seva vida. Passar-se tretze hores darrere d'una barra, set dies cada setmana, no en té massa, de sentit. En George necessita una mica d'il·lusió, una mica de complicitat. Necessita fotre-se'n d'algun imbècil de tant en tant i poder-ho assaborir amb la gent que veu cada dia; amb nosaltres, els habituals.

En George se m'acosta.

-Què? Com anem Èrik?

He estat temptat d'explicar-li tot el que he fet avui, d'explicar-li que la meva vida està plena d'inseguretats, de dubtes. He estat temptat de dir-li que tinc massa temps lliure i que, en el fons, per molt que digui, no sé pas com omplir-lo. Penso que no li faria gaire gràcia a ell que li digués això del temps lliure. L'he mirat.

-Anar fent. Tu veig que no perds els reflexos.

Li he regalat un somriure dels que necessita.

-Posa'm un whisky -he dit.

-Una dona? -ha dit George irònicament, fent una mena d'imitació barata de H. BOGART.

-No pas -li he dit, i li he donat un altre somriure d'aquells que, a mi, també em comencen a fer falta.

Em sembla que em quedaré aquí fins l'hora de dinar
STOP!

Ja per acabar:

Perdoneu que n'estigui fent un gra massa d'una simple baralla de parella, però a cadascú ens afecten com ens afecten aquestes coses. Sí, potser, a hores d'ara, em caldria anar reconeixent que n'estic ben enamorat de la Kènia. Ni que sigui, reconèixer-ho per coherència de guió.

Al cap i a la fi, si he fet el que he fet, alguna raó dec tenir, oi que sí?

Se'm suposa mitjanament intel·ligent, o almenys això em van dir quan em van seleccionar per a explicar-vos aquesta història.

Començo a pensar que, el que em van dir, només era com allò dels soldats de: "Valor? Se li suposa".

Potser sí que tot és una enganyifa i, en el fons, resulta que jo no sóc l'Èrik. O potser sí que el sóc, l'Èrik, però en tot cas, segur que no fa dues setmanes que visc amb una tia com la Kènia. No podria ser que me n'estigui fotent d'una tia com la Kènia.

Em sembla que m'està passant el mateix que al James. I no em demaneu que us expliqui per què ho sé, això del James. No voldria que ens enfadéssim, almenys fins a les 12 en punt i, ara, al meu rellotge encara hi manca 1 minut... al teu també? STOP!!

4. ANIE

(Retrats)

Sóc una puta però m'agrada MICHAEL NYMAN.
Sóc pobra però honrada.
Sóc,... però.

Passejo per la 8a com cada dia, com sempre.

Com sempre 8a amunt, 8a avall. Fa dues setmanes que faig el torn de matí. M'ho van recomanar les companyes i els companys del gremi. Lluny del que pugui semblar hi ha molt bon rotllo entre els que ens dediquem a vendre sexe pels carrers de la gran ciutat.

Passejo amunt i avall mentre al meu walkman sona MICHAEL NYMAN.

Potser per això ho veig tot tant harmònic, tant normal. Trobo que aquesta és una bona manera de veure la realitat amb més bons ulls, per les orelles.

Vaig començar en això quan em van fotre a fora de l'immobiliària. Feia de secretària eficient, però es veu que per molt eficient que fos no era prou rendible per a l'empresa. Carregarien al Kent, el meu company de secció, amb més feina de la que pogués fer i jo me n'aniria al carrer a fer de puta cara. Freddi, el que ho sap tot de tothom, em va avisar dos dies abans. Em va dir, *"no pateixis, encara no hi ha res segur, potser no ho faran"*. Jo li vaig dir que si em fotien fora me n'aniria a fer de puta. Aquell dia, a la nit, vaig tenir una festa molt estranya, l'aniversari d'un submarí o no sé ben bé què.

Vaig beure bastant alcohol i vaig prendre altres drogues variades, eren dies de vi i roses però en versió més actual, o, dit d'una altra manera, en compte de MANCINI escoltava als TECNOTRONIC o als DEE-LITE, segons el moment.

La meva mare diu que malaguanyats els esforços que van fer per pagar-me els estudis. Jo no sé, hi ha poca gent que es dediqui al que sap fer o al que ha après a fer. La meva mare també diu que sóc una víctima de la societat del benestar, que ella també ho seria si no fos perquè pertany a una altra generació i el seu tren ja va passar. Fa anys va estar molt ficada en política i es desespera en veure que els seus fills no han heretat les ganes de canviar la societat que, ara, controla la seva generació. Ella m'ho diu així, i no us penseu, la meva mare és uns anys anterior a la paranoia hippie, però ja ho veieu, els hippies ni tant sols van ser originals.

Em sembla que seuré a la terrassa de l'ALBION a prendre un suc de carabassa i llegiré una mica de CORTÁZAR. El suc de carabassa és la clau que diu a la gent què hi faig aquí un dimarts a les 11:00 del matí. Els diu, a la gent que llegeix la secció de contactes, que poden follar amb mi per un preu raonable a l'hotel PRINCETON del carrer 12, entre la 8a i 7a. Fa unes setmanes vam reunir diners entre tots i vam posar un anunci al MODERN TIMES, el diari que llegeixen els ex-iupis. Aquests que ara han deixat de fer esquaix tot el dia i la panxa els ha començat a créixer de forma alarmant.

> INTEL·LECTUALS i sensuals, ens trobaràs prenent un suc de carabassa a les terrasses de moda. Fixa't com llepem la palleta, mira'ns, perquè els teus somnis els farem realitat. Ah! Demana sempre el nostre carnet del PUMPKIN CLUB; les imitacions són només això, imitacions.

Així mateix, el transcric textual. Sense cap telèfon, amb tot el que té de relatiu això de "terrasses de moda". Que ens busquin!

Estem molt contents; ja hi ha molta gent que ens ha dit que vol currar al PUMPKIN. Potser em faré empresària d'aquí un temps, no sé; ara, que consti que a mi no m'agrada l'esquaix, ni el golf, ni res de tot això. Dona..., les saunes sí que m'agraden!

Continua sonant el NYMAN i estic creuant mirades amb uns quants héteros reprimits. Tenen vergonya que algú els vegi parlant amb una noia que es pren un suc de carabassa tota sola en una terrassa de moda. En aquests casos em solc aixecar i anar-hi a parlar. Els faig un hola sec i els hi dic que tot i no fumar si volen em poden oferir un cigarret.

Sabeu què? A mi tampoc no em resulta massa creïble aquest paper de puteta que va de revolucionària pseudo-intel·lectual, però, a part que no he pogut triar, t'acabes acostumant a qualsevol cosa. Em va costar molt més adaptar-me a la vida i els horaris de l'internat de monges quan era una nena. Sí, els meus pares m'hi van dur; ells també tenen contradiccions escandaloses com aquesta.

M'acosto a la taula del tio aquest que em mira. Hi estic arribant. M'he tret un dels auriculars, per sentir-lo. Ell diu hola. És un tio d'uns 40 anys, vesteix jaqueta i corbata, té un portàtil engegat damunt la taula i fa veure que està molt ocupat. M'està ensenyant la part de la seva vida que funcionaria si no

fos perquè la seva empresa farà fallida el mes que ve i perquè la seva parella se n'ha anat de casa fa dues setmanes. Ha dit que temporalment, però ell no s'ho acaba de creure. Als quaranta anys li està a punt de canviar la vida radicalment i ell no pensa en res més que en si porta prou calés com per follar amb mi al tercer pis del PRINCETON.

L'hotel està a cinc minuts de l'ALBION . Hi anem. No li he hagut de demanar cap cigarret, ni tampoc ha estat necessari jugar als flirtejos que tant agraden als tios. En això, les ties són clientes molt millors, elles saben el que volen i per què. Moltes no tenen dubtes sobre si han d'amagar o no els seus gustos sexuals. En aquesta societat els hi surt més rendible fer-ho i no donar explicacions. Tenen entre 30 i 35 anys i estan casades o divorciades, amb una mitjana de dos fills, la parelleta. No us penseu, ho sé perquè va sortir una estadística al MODERN TIMES. Me la vaig empollar.

Va ser increïble. Per primera vegada a la meva vida havia participat en una enquesta i, a més, m'hi veia reflectida dins la majoria. Ja no saben què fer per a etiquetar-nos amb algun nom de disseny i després vendre'ns el leit-motiv de les nostres vides als setmanaris dels diumenges. La tàctica és clara. T'agafen un diumenge, uns minuts abans de dinar. Tu encara estàs indefensa, vés a saber què vas fer ahir a la nit. Potser et vas emborratxar, potser vas fer i dir coses que no hauries ni d'haver dit ni d'haver fet. Potser te'n vas anar de putes o de putos. Potser ho vas fer tot junt. El cas és que és fàcil que et faci una mica de mal el cap. Quan dormim més del que acostumem ens fa mal el cap, com negant-se a funcionar. Tenim la guàrdia dels dies de cada dia baixa.

L'estadística exposava el model més comú de persones que es dedica a la prostitució per alguna cosa més que per pura necessitat. El cas més típic era pràcticament igual que jo. Teníem una vida anterior a l'actual molt diferent. Veníem de bones famílies que havien patit l'eterna crisi econòmica només a l'esperit. Jo m'hi veia massa reflectida.

El panxut que m'estic follant ara mateix al tercer pis del PRINCETON no sé si s'havia llegit l'estadística. Responia perfectament al mascle afamat que prefereix dir que ell busca noves experiències i que fer-s'ho amb algú que no coneixes de res sempre tindrà el seu punt atractiu, tot i que sigui pagant, és clar.

S'estava a punt d'escórrer i m'ha dit que parés un moment. Jo m'he posat a pensar en el poc que m'agradava el suc de carabassa; que normalment demanava, alhora, el suc i el que tenia ganes de prendre. Els cambrers sempre ens miren, com vigilant. No diuen res; se n'adonen que els fem propaganda gratuïta.

El gras diu que es diu Alain i que se n'ha d'anar a una reunió. S'ha dutxat i ha fotut el camp. Són les 11:42, hem anat de pressa. Ara mateix sóc sota la dutxa. És el moment en què els diners que acabo de guanyar perden l'olor de sexe. Encara que no ho digui per justificar-me i, a més, sigui una bajanada, és com si aquests diners hagin guanyat dignitat. Els diners tenen contingut moral es miri com es miri, i això jo ho he acabat d'assumir fent aquesta feina, veient que un diari ens ha fet passar de col·lectiu marginat a lovin del qual val la pena ferne una estadística.

Uauuu! Com m'agrada l'aigua freda que em regalima per l'esquena. Avui em sembla que ja en tinc prou. Recordeu que sembla ser que m'han dit que em dedico a això per afecció, per tant, puc prendre'm mig matí lliure. Me n'aniré a la terrassa de l'ALBION i no demanaré cap suc de res, més aviat tinc ganes d'un whisky, o millor, un bourbon; sí, millor un bourbon.

Em poso una colònia fresca, d'aquesta que donen als avions. Em poso un caramel d'eucaliptus fort a la boca, així el bourbon m'entrarà com un canó. Engego el walkman i surto de la cambra escales avall.

Manquen 4 minuts per les 12 del migdia quan surto al carrer. Vaig caminant cap a la 8a. Arribant a la cantonada em trobo a la Kènia.

Ei, com va? Molt bé, i tu? Mira, per aquí. On vas? A l'ALBION. Jo també. Doncs anem-hi. No, vés passant tu, que jo vull comprar el diari, veig que tu ja el tens. Sí. Doncs molt bé; ens veiem allà. Molt bé, fins ara. Fins ara.

Poc importa qui ha dit què, d'aquí tres minuts totes dues tindrem un diari a les mans i serem a l'ALBION prenent alguna cosa.

A la Kènia la conec perquè vam ser veïnes fa un temps, just quan ella va venir a estudiar trompeta. Ara jo m'he canviat de barri, tinc un apartament per aquí a prop. És d'una amiga i me'l deixa bé de preu. Estic pujant el petit desnivell de la terrassa. M'acosto a una taula. Espero el cambrer. La Kènia m'està passant pel davant. Va cap a dins. No m'ha vist, va bastant despistada. Ve un cambrer. Em mira. El miro. Li demano el bourbon. Ell diu: res més...? Jo em poso a llegir el diari. Comença a netejar la taula.

Sentim un BOM. Ens espantem.

5. LORIE

(Imaginació en directe)

Fa uns minuts anava per l'ANSFIELD PARK, 8a avall. Ja sé que tots ens en queixem, de les cues, però aquest migdia no tenia cap pressa. Havia decidit anar a passejar pel centre comercial i deixar-me dur per les canonades plenes de gent. Observar la gent. Com caminen, com van vestits, com miren.

Duc posat un vestit ajustat de color vermell. Quan em miren, noto que em veuen des de lluny, com si jo no em digués Lorie, com si al posar-me nom em fessin massa veritat. Jo, em posava aquests vestits precisament per obtenir aquestes sensacions de la gent.

Amb el que arreplegava d'un dia de treball com aquest, en tenia per a tres contes. Per a mi, les hores de feina davant l'odinador, escrivint contes pel setmanari WEEK-OUT, es feien productives en funció del meu estat d'ànim. Desgraciadament era així com anaven les coses. Malgrat això, no deixava de tenir

clar que una feina és una feina. Diguem, si us sembla bé, que la inspiració, a part de venir-me a partir de la tercera hora de posar-m'hi, era la guspira que em causava la suficient sorpresa com per fer-me anar més de pressa cap a la següent frase.

Perdoneu, em sembla que estic embolicant la troca i que estic demostrant molt poc de la que hem acordat que sigui la meva professió.

No, va, us explicaré mentre hi arribem, el perquè de les meves escapades al centre de la gran ciutat, a aquests petits pobles d'habitants diürns que són els centres comercials.

En aquesta època la televisió ja la tenia superada i el cinema, si exceptuem l'esforç que s'ha de fer per anar-hi, no m'aportava res. Havia decidit que només la realitat m'agafava prou in fraganti. La realitat té allò que em fa dir-vos que, aquesta nit, tinc pensat anar a una festa d'aniversari d'un submarí, sempre que no trobi un embús tornant del centre. Sorpresa i incertesa són sensacions que em mostren tant la realitat com el centre comercial.

Jo veia la gent i m'ho anava imaginant tot: els noms, els caràcters, les angoixes, les relacions. Després afegia algunes relacions més si calia, i les conjuntures pròpies i personals del moment m'ho acabaven d'enllestir.

Us ho explico així, en passat, perquè poc sé del que em passarà avui. Sempre ens fa la impressió que només cal parlarne, d'una cosa, perquè no passi -la impressió que l'atzar, la realitat, són coses capricioses, subjectes a la nostra intervenció. L'atzar, la realitat, en canvi, són coses de funcionament molt més senzill; massa simples com per a contindre una explicació al seu interior.

El cas és que, lluny de voler comprendre res, estava passejant pel vestíbul verd. Aquest mes dedicat a les novetats en calçats per anar a la muntanya. *"Cal anar a la muntanya". "Família! Avui..., anem a la muntanya"*. Des d'on sóc ara mateix, conto 9 rètols d'aquest estil. M'estic rumiant què hauré de fer el cap de setmana que ve. De moment, estic pujant per l'escala automàtica i així m'ho miraré tot des de dalt. "PRIMERA PLANTA". A part dels rètols purament publicitaris, hi ha els informatius, els d'ubicació. I no em refereixo als de plànol, amb afirmacions tant suggerents com "VOSTÈ ES TROBA AQUÍ". Em refereixo als de planta, els de corredors, els de prestatgeria, els de cada producte. Dits de gran a petit donen la sensació d'estar ordenats, de ser útils. En canvi, el que fan és fer perdre la gent en l'immens maremàgnum d'oferta. Es nota massa que els hi han posat per això. A la gent li acaba semblant que són dins un tot homogeni, tan impersonal que perd sentit la timidesa, que els fa ser part decorativa del propi espai.

Jo, el vestit vermell me l'havia comprat a LORD'S, una boutique que dóna a la 8a, al costat de l'ALBION, una altra mena de centre comercial amb forma de pub.

Avui no em sembla veure massa material per aquí. Pujaré a la cafeteria. Normalment s'hi veuen situacions interessants. Trio una taula de les del mig. Un cambrer s'acosta decidit.

-La senyoreta dirà... -i espera, allà plantat, mirant-me.

Me'l miro jo. Vull provocar-lo. Li faig una ganyota com dient: ...psssa... I li dic:

-No sé ben bé que em ve de gust ara mateix. Mmmm..., tu què em recomanes?

-Tenim uns canapés dolços que agraden molt a tothom. Si vol puc...

L'interromp. Faig veure que s'ha confós de persona. Em molesta que em digui tothom, a tothom li molesta.

-Un vi rosat, fresc.

-Sí, és clar, ara mateix -se'n va.

Em relaxo una mica. Penso.

Penso que la situació realment és ben normal, que jo m'estic fent una pel·lícula poc creïble. Potser el que em passa és que no tinc mínims argumentals, que no tinc ni un fil que m'aguanti aquest fals flirteig amb aquest cambrer. Podria ser que volgués omplir els contes només d'imaginació. La meva ansietat per a trobar situacions interessants m'està traint. Forçar la

realitat, fer fora la monotonia sense cap fet on recolzar-se, es transforma en pensaments, en imaginació sense estructura; només en això.

Podria passar alguna cosa, no? Perquè, aleshores, només ho hauria d'explicar i llestos.

-T'he portat vi de la casa, aquesta setmana el tenim molt bo, et va bé? -això m'ho ha dit el cambrer.

Jo no l'he vist venir, m'enganxa per sorpresa. Dic:

-Sí -i no se m'acut res més.

No sé per què, però, aquest canvi de vosté a tu i la forma com m'ha mirat, tot i no tenir un fil, algun fet interessant, m'atrau. En faré un conte. Un d'aquells que m'agraden precisament per això, perquè no hi passa res, perquè tot només és normal.

Sabeu què? No sé si en faré un conte o no, d'aquesta situació, però, de moment, el que està clar és que foto el camp d'aquesta cafeteria.

He pagat el vi i estic baixant per l'escala mecànica. Sembla ridícul, però no he volgut mirar enrere. He pagat i he baixat ràpidament. Ja sóc a la primera planta. Pujo a la darrera escala mecànica. M'està baixant. Passen uns instants. Deixo passar unes criatures que baixen corrents. Arribo a la planta baixa. Surto al carrer. M'ha agafat calor; el vi, el cambrer, les escales... Camino uns metres per la vorera. Entro a l'ALBION. Agafo la primera taula buida que trobo. M'he marejat una mica. Ve algú. Li demano una ampolleta d'aigua. Em torno a relaxar. Respiro fons. Em tranquilitzo.

Aquesta situació ja no l'he triada jo. Jo no volia pas marejar-me. El que volia era passejar, impregnar-me de sensacions. Està vist que n'hi ha prou a sortir de casa per estar exposada. A prop meu segur que hi ha gent que està en perill i no voldria començar a imaginar massa casualitats de les possibles, ni tampoc massa fets futuribles conseqüents.

De moment, m'estic imaginant com la gent es troba, uns amb sorpresa, d'altres amb cita prèvia. A vegades, avui mateix,

m'imagino que molta gent ha quedat al centre comercial, o aquí mateix, a l'ALBION. Ben segur, molts deuen haver-se citat a les 12:00 am. És una hora massa rodona com perquè no sigui així.

Jo sempre sec i observo com la gent fa tard, com espera, com s'emprenyen, fins i tot alguns reneguen, o claven copets d'intranquil.itat a la taula, o a la cadira buida del costat. Arribo a imaginar-me com deu ser aquest o aquesta que esperen. Ara m'imagino que dues persones es troben, es miren, es fan un petó. No sembla que es coneguin massa; deu ser la seva primera cita. Encara es coneixen poc; això m'ho imagino molt nítidament. El que ja estava esperant, és alt, prim, rosset, maco. Acaba d'aixecar la vista del diari i l'ha intercanviada amb l'altre, mirant-se s'han anat acostant, l'un a rebre l'altre. S'han trobat a mitjan camí, entre la màquina escurabutxaques i un moble del segle passat molt ben restaurat. S'han fet el petó que abans imaginava. Se senten atrets. Això ja no m'ho imagino; això ja, més que notar-ho, començo a creure-m'ho.

El conte va prenent forma dins del meu cap, avui sembla que serà un dia productiu pel que fa a la meva feina. S'abracen i se'n van a la taula del que esperava. S'hi instal.len, demanen un altre cafè i una cervesa. A l'ALBION, això sí, tenen molts tipus de cervesa. Comencen a xarrar. Parlen a tongades. Surt un tema, s'esgota, es fa silenci, en surt un altre, tornem-hi. Els manca fluïdesa. Em pregunto com es deuen haver conegut. Potser van ser companys d'escola i si bé abans eren molt amics, ara, el retrobament inicialment és fred. No sé, no em convenç... M'agrada més pensar que de dia segurament no s'havien vist, que es van enrotllar una nit de marxa i que l'ALBION era un terreny prou neutral i impersonal com per a tornar-se a veure les cares.

A veure què més hi ha per aquí..., mm... ja sé, dues taules més enllà hi ha un tio amb totes les pintes de ser professor. Segur que aquest tio és professor d'alguna cosa estranya. No sé però em fa l'efecte que va afamat. M'agrada pensar que espe-

ra una noia més jove que ell, una alumna seva o una cosa per l'estil. Té una mirada interessant, una mica forçada. És un tio interessant, no ho dissimula, no pot, no ho ha practicat prou.

Manquen pocs minuts per a les 12 en punt i cada cop entra més gent. Es troben, se saluden, es besen. Sembla tot massa bonic per a una hora intensa com aquesta. Jo estic a punt de marxar, però encara no puc. L'hora s'acosta. Arriba. Veig entrar una noia. Va cap al professor. S'hi està acostant. Comencen a sonar alarmes de rellotge per tot arreu. Giro el cap. De cop, he mirat a fora. Una DATSUN està parada al semàfor. Noto un cop fort al peu. Torno dins. Algú ha entrat corrent. Faig un crit, em llenço instintivament a terra.

6. JO

(tots som redundants, jo també.)

Jo. Jo estic pensant. Jo m'ho estic rumiant. Potser m'hauria d'aixecar, ja va sent hora. Uf, quin mal de cap que té jo. Perdoneu-me, però ahir va ser tot molt duret. Ens vam trobar al barri xinès i vam anar-ho a celebrar. Jo feia uns dos anys que no el veia. Ell duia prou maria com per posar-nos a to. Quan vivíem al pis, ens asséiem al sofà del menjador mig destrossat i fumàvem haixix dos o tres dies seguits.

Ahir a la nit ens va pegar pel whisky, un JAMESON irlandès de 12 anys. Un xarrupet de whisky que s'havia de fer passar, com un filet, entre les dents. Allò entrava regalimant per damunt la llengua i després fluïa coll avall cercant humitejar les nostres sensacions, una mica eixutes al principi. Dos anys eren dos anys. Després, algú s'havia de beure un glopet de GUINNES negra, que no calia que tingués 12 anys. Bryant, el meu antic amic irlandès, m'ho havia ensenyat a fer així quan vivíem junts

al pis.

Ara jo pateixo aquest retrobament; tinc ressaca. Jo sempre em dic que no, però au, tu vas bevent i passa el que passa. En fi, ja se sap que les persones adorem ser, per unes hores almenys, diferents de com som normalment.

És curiós com de redundant em sona anar-nos anomenant: jo, tu, nosaltres... Deuen ser els efectes d'ahir a la nit que aquest matí encara em duren. De fet, avui és tot ben estrany. M'he despertat de cop, he mirat el despertador i eren les 11:00 am. Aleshores jo he agafat i jo m'he posat a escriure tot això i ara, tu, ho estàs llegint. D'això fa més de mitja horeta. Tinc poc de temps, m'afanyaré.

Ara que ja estem agafant confiança... Ara, de fet. Ara, que nosaltres, tu i jo, ja som al mateix present, et diré que obro una caixeta de l'escriptori que tinc a la meva cambra-amb-ulls-de-mar, en trec una bosseta de cuir, n'afluixo el llacet i n'oloro la maria, n'agafo una mica, la justa, i li'n faig justícia.

Enmig del fum, em fa gràcia pensar que per fer realitat virtual no cal massa electrònica, ni ordinadors. Les coses sempre són més senzilles del que ens podem arribar a imaginar.

Sí, això està molt bé, clar que també podria haver escrit que no es pot lluitar contra el progrés, o més encara, que no cal, o que no s'ha de fer. Però, entre nosaltres, ara, a on sigui, ahir vaig dir-li al Bryant, entre el 2n i el 3r whisky allò de: ...Vols enrotllar-te amb mi?!

Bé, primer quedem, o com diu el James: *"va anima't, després jo t'acompanyaré a casa, t'hi deixaré, de segur que t'agradarà sentir-los. Arribem allà i ens prenem un cafetet i... Si vols no hi anem i fem una passejadeta pel Park. Et sembla bé a les 12 en punt?"*.

(continuo jo ara amb tu)

Va, vine, anima't. Si véns ens trobarem tal com ens trobem ara. Tu i jo junts. Jo, ara, amb ressaca, escrivint. Tu, no sé com, però llegint. Fes com vulguis, jo hi aniré.

Uf, quin mal de cap, quines ganes de vomitar, quin patir!

Em sembla que no compensa tenir temps i diners alhora. A mi em passa això mateix. Estic cobrant l'atur i no tinc res per a fer. No dic pas que m'avorreixi. Sé com ocupar el meu temps lliure. Com fer que no deixi de ser tan lliure. Això ens ho ensenyen a fer des de molt petits.

Miro bastant la televisió. Miro els pitjors programes que fan, els trobo molt divertits. Ara mateix engego la tele i estan fent un meravellós concurs matinal per a mestresses de casa. Se suposa que té ingredients culturals perquè, abans de regalar una sandvitxera a les que telefonen al programa, se'ls fa preguntes com: quin llibre està llegint vostè ara mateix. Com si llegir un llibre fos culturalment infal·lible. M'encanten aquests programes, la seva sofisticació, els seus decorats de colors; les olors de perfums forts que m'arriben per la imaginació.

Calla! Ara fan una pausa, vénen els anuncis. Aquests consells, com ha dit la presentadora cinquantona: *ens fan la vida més fàcil.* Els anuncis també tenen franges horàries. I sembla que per a poder emetre'n un al matí, cal que sigui dolent, per a no desentonar amb la resta. Els de la nit són molt bons, plens de números de telèfon que et prometen el màxim plaer a preu de trucada internacional. A mi m'agraden més aquests que els de la nit. Com més simple i dolent millor. Quina merda, els disfruto!.

Jo estic renegant massa. No estic content de res. No estic content de absolutament res. No m'agrada res del que es fa ara. No m'agrada la televisió i me la miro. No m'agrada el cinema i hi vaig. Me'n ric de la publicitat i la repto, em guanya. Acabaré cedint, adaptant-me, què vols? Baralla-t'hi tu. Jo ho deixo córrer, no hi ha res a fer.

Darrerament ja no és amb la meva parella amb qui m'enfado; darrerament m'enprenyo amb l'ordinador. No discutiré si els ordinadors tenen sentiments. És claríssim que sí. El meu em fa cridar desesperat. He d'agafar el telèfon i trucar al meu amic informàtic. Qui no té un amic-informàtic en aquesta vida? Qui no el cuida bé? Segur que el convides a sopar perquè vingui a

mirar una coseta que no acaba d'anar del tot. Al cap de 2 hores de teclejar et diu:

-És que tens una incompatibilitat. La teva S-DRAM no té paginació aleatòria, i, és clar, no pots treballar en multitasca. T'hauries d'haver comprat un altre ordinador, ja t'ho vaig dir. Però bé, no et preocupis, això ho soluciones amb poques peles.

Serà fill de puta! Ai, l'amic-informàtic...

-Mira ara sóc a la finestra que deies. Què faig?

-Agafa l'opció EDIT.

-Ja està. I ara?

-Ara, SELECCIONAR TOT.

-...

-Què passa?

-No em deixa.

-Espera un moment,... deixa'm pensar... Te'n recordes de si l'altre dia vam instal·lar el BACKPACK nou?

-El què...!?

-No, és clar, primer l'has d'introduir al sistema i després reiniciar l'ordinador.

-Aah..., ja... Entenc. Sí, introduir-hi el BACKPACK i després reiniciar. Està entès. Si no em surt et tornaré a trucar, val?

-Sí, sí, truca si no et surt. Fins ara.

-Fins ara.

Quin tio més collonut! Segur que té gent esperant a la botiga i jo l'emprenyo per una xorrada com aquesta, introduir i després reiniciar. Això està fet.

(. . .)

-CAT-COMPUTER-digui...

-Sóc jo de nou. Que estàs embolicat?

-Home, una mica.

-Que et sembla, doncs, si aquesta nit anem a donar una volta pel barri xinès?

-Bé, podríem anar-hi, sí.

-Així, véns a sopar a casa, ens mirem això del BACKPACK i sortim a fer el vol, val?

-Molt bé, quedem així. Adéu.

-Adéu, fins després.

Beeé, aquesta nit ho tindré solucionat això de l'ordinador. Ja no puc més. Sempre li passa una història o altra.

Entre unes coses i les altres, m'estic agobiant una miqueta. Hauria de sortir a fer el vol ara mateix. Escampar una mica la boira informàtica i de tot que tinc al cap. Ho hauria de fer però..., tal com estan les coses aquest migdia per aquí al centre, no sé pas si en sortiré viu. Millor em quedo a casa, amago tots els rellotges i poso alguna música suau que m'aïlli.

(. . .)

Aixecar-me i posar JAMIROQUAI ha sigut una mateixa cosa. Estic ballant per tota la casa. Salto. M'aïllo. Em moc. Salto. Estic ballant per tota la casa. Per la finestra veig que el veí de davant també balla. Fins a ell arriba JAMIROQUAI. Ens mirem. Somriem. Ens saludem. Estem aïllats. N'estem prou com per continuar saltant, mostrar-nos, ensenyant a l'altre tot el que sabem fer, com de bé ballem.

L'escena ha estat bé, ja em sento millor. Ha durat dues cançons. Ara ell continua endreçant el menjador. Penso que podríem fer un intercanvi. Jo li gravo música i ell m'ordena la casa. Tots dos hi sortirem guanyant.

Malaguanyat dia; m'he aixecat tard, amb mal de cap, sense res especial per fer. Tinc mandra, fins i tot, per fer el cafè que me la trauria. M'entrebanco amb les sabates. Per què sempre les deixo pel mig? Entro al bany. Em rento les dents, quin plaer! M'encenc un cigarret. La segona calada serà terrible, però en fer la primera penso: quin plaer! Faig la segona i m'assec al wàter per buidar-ho tot. El que em surt de dintre fa una pudor que m'arriba a sorprendre. Ecs! Llenço el cigarret a la pasterada, tibo la cadena i obro l'aixeta de la dutxa. M'hi fico.

Tot comença a agafar forma. Òstia el Bryant, quin tio! Com ha dit que quedàvem...? No sé que em va dir d'un concert... L'hauré de trucar, no me'n recordo bé... M'eixugo el cap. M'eixugo el cos. Vaig a l'armari. A veure... què em posaré avui? A veure, què faré avui? Aniré a veure algú? Sortiré a fer el vol com ahir? Ganes, en tinc.

De cop, qui sap per què, em giro cap el calaix de la tauleta de nit. Hi ha uns moments de silenci. Em torno a girar i continuo remenant l'armari. Què em posaré avui...? El despertador deixa de dir 11:59 i comença a bramar com un boig des de dins del calaix de la tauleta de nit. El sento entrebancar-se per dins el meu cap. Uf, ahir va ser massa dur. Bon tio, el Bryant. Segur que ens tornarem a veure.

7. Ben i Todd

(paral·lels que es toquen)

En Ben ja no parla, ja no diu res. Ell només anava pel carrer i les coses l'anaven avançant. Es dirigia a l'ALBION PUB, encara no era migdia. Todd l'estaria esperant a la taula del fons quan ell hi entrés. Així s'havia decidit el dia abans. La cita era important per a Ben; volia deixar les coses clares amb Todd. Todd era alt i prim, rosset, maco.

Feia dues setmanes que no es veien. Ben havia decidit prendre-s'ho amb calma. Feia més o menys dues setmanes que s'havien enrotllat just quan en Todd demanava un tallat i en Ben aturava un taxi uns quilòmetres més enllà. Todd no es plantejava res de concret amb Ben. En canvi, Ben, estava més decidit a tirar pel dret; a tot o res, a per què no. Todd s'entretenia llegint el diari i recordant el rostre i el cos de Ben.

Feia dues setmanes i tots dos es van dopar prou com per

donar poc crèdit al que va passar.

Sabeu? Todd i Ben es van enrotllar una nit de marxa, a les 6:37 am es van fer un petó i a les 7:09 començaven a follar al pis del Ben.

S'havien conegut la tarda del dia anterior.

Ben és dins el taxi i a la ràdio sona el número 1 de la llista d'èxits. El taxista no parla, només mou el cap seguint el ritme. Todd està agafant la tassa amb la mà esquerra, se l'acosta als llavis i xarrupa una mica de crema de cafè i llet. Ben obre instintivament el mateix diari que Todd i en passa algunes pàgines, el dobla, en fa un cilindre, mira a fora, el llença a terra. El cambrer està parlant amb el servei de neteja. Todd s'ajup per recollir el diari, en agafar la tassa tot s'ha desequilibrat i tassa i diari han anat en orris. Ben ha clavat tres lleugers cops de puny al seient de davant. El taxista ha dit que a ell també li agrada aquesta cançó. Todd es posa un auricular del seu walkman a l'orella dreta i ràpidament canvia l'emissora dels èxits per una cinta de THE SMITHS. Todd té ganes de capricis com aquest i també d'altres, com, per exemple, demanar un gelat d'avellana amb moca endolcida. Ho fa. Ben pensa. Ben no pot treure's del cap Todd. Realment n'està penjat, s'està reconeixent. Hauria preferit anar a veure Todd més tranquil, més com hi havia anat Todd, que es trobava relaxat i distret, tant que ja ho havia tirat tot per terra una vegada. Ben li proposaria que es veiessin més. Todd no estava segur del que volia respondre si Ben proposava que es veiessin més. La resposta fàcil de Todd era que allò de l'altre dia només havia estat un rotllo. I això és precisament el que més preocupava a Ben. Ara Todd enfonsava la cullereta de plàstic a la moca endolcida i Ben es menjava les ungles. Al taxi continuava sonant el número 1, sempre sonava el número 1, i a Ben li va semblar que potser hauria sigut molt millor haver esperat que Todd truqués en comptes d'haver-ho fet ell. Ara ja era tard, el rellotge corria i per molts embussos que trobessin el taxi no arribaria tard.

Escolta Todd, assajava Ben, tant tu com jo vam notar un

bon rotllo poc normal l'altre dia. Sigui o no una xorrada, hauríem de provar-ho. Mira, ens anem veient i ja es veurà...

Todd sortia d'un rotllo llarg amb un tio del seu barri i ara necessitava descontrolar la seva vida al màxim per tal de comprovar-ne l'estabilitat. No estava disposat a dedicar massa temps a ningú, per molt bon rotllo que també hagués notat l'altra nit. Tot i això, Ben no havia deixat d'agradar-li. Ben es conformaria amb continuar agradant-li a Todd. Una tia amb un vestit ajustat de color vermell entrava a l'ALBION PUB i Todd se la mirava com tothom. A ella, Todd la veia segura de si mateixa, com si es posés aquest vestit expressament perquè la miressin. Segur que si es conegueren s'haurien caigut bé. Mentre Todd s'encén el cigarret, Ben es mira el rètol de "NO FUMEU, GRÀCIES" que penja del retrovisor interior. El cotxe és ampli, Ben no sap quin model és, no s'hi fixa mai en això. En canvi, ara, acaba de demanar-li al taxista el nom del model del cotxe. Un YAMAHA.

"YAMAHA, una vida plena de satisfaccions", assegura l'anunci del diari que Todd té al davant. Todd prefereix no fer cap comentari al respecte i se'n va cap a la plana de cinema i espectacles. Hi ha vàries estrenes. Potser podria anar a veure'n alguna amb el Ben. Ben tenia pensat dinar a l'ALBION , sempre que Todd encara tingués gana, i després dur-lo a un bar-sauna que hi ha prop de casa seva.

El taxi no acaba d'arribar. Ben veu tots els semàfors vermells, tots els carrers col·lapsats. Té ganes d'arribar ara mateix o de no anar-hi. No li agrada posar-se nerviós per coses com aquesta; es delata. Todd segur que ho notarà. De fet, en aquest precís moment, Todd recorda el llit, les escenes amb el Ben. Les té arxivades, com fotografies. Recorda instants sensitius. Realment va estar bé. Acaba el tallat i torna a la moca endolcida. Ben no. Ben passa del nerviosisme a l'estrès i el taxista diu NO! a una nena que vol rentar-li el vidre. El cambrer de l'ALBION no deixa entrar un nen que ven clavells i Todd s'aixeca, l'atura, en compra un. El venedor marxa 8a avall. Todd

olora el clavell, Ben es tapa el nas i el taxi passa just entre una DATSUN i el camió de les escombraries. Tot és estret, pensa Ben. També ho és l'espai entre cadira i cadira que li ha deixat a Todd la noia del vestit vermell. Perdona, diu Todd. Perdona, diu ella. Todd passa. Ben està aturat i el venedor de clavells continua 8a avall. Els diaris encara estan oberts. Todd se'l mira, Ben el llegeix. Todd fa, Ben pensa. L'atracció hi és. Els caps se'ls omplen de conflictes internacionals. Per uns moments els dos són enmig d'una guerra, al bàndol que està perdent més. Ni l'un ni l'altre es deprimeixen, segurament no els serviria de res. A Ben li ve al cap una reunió d'ONG d'ahir a la nit, no hi va anar. Todd no se sent ni culpable ni amb ganes d'anar a reunions.

Todd es posa la mà a la butxaca. Ben treu un paquet de tabac. Todd agafa un cigarret. Ben un encenedor...

Fumen.

El taxi està aturat. El venedor posa un ram de clavells a dos dits del nas de Ben. Ben està immòbil fins que reacciona. Instintivament n'agafa un, el paga. El venedor marxa 8a avall.

La situació en aquests moments es resumeix dient que Todd pensa en com anirà vestit Ben, i Ben pensa en si li agradarà a Todd vestit així. El taxi ja ha arribat i Ben ha entrat a l'ALBION. Es miren de lluny. Cada cop Ben és més a prop de Todd. Es troben. S'intercanvien els clavells. Es fan un petó. Seuen. Parlen. Fumen.

Manquen dos minuts per a les 12.

8. STUART

(temps real)

Que n'és d'estrany! Sóc aquí, amb tu, i, de cop, m'ha vingut James al cap. Te'n recordes? Ell ara deu estar anant a alguna cita. I aquesta cita em sembla que deu ser com a mínim interessant.

Si hagués d'imaginar, fent trampes, a on deu estar anant ara mateix James, sabria que va a veure la Kènia. I que la Kènia ve de casa l'Èrik, també que l'Anie trobarà Kènia pel carrer. Mentrestant Lorie es va passejant pel centre comercial, tan tranquil·la com en Todd està a l'ALBION, esperant Ben, al mateix temps que Ben, menys tranquil, va cap a Todd . I jo, i l'Angie i la Margie i...; tot fent trampes, la imaginació pot esdevenir visionària. A més, de com està la situació ara mateix, a les 11 i escaig del matí d'un dimarts al centre de la gran ciutat, ja en sabeu prou. I de les raons de cadascun d'ells i elles ja n'haureu tret les vostres pròpies conclusions. No, no és això.

I ara potser sí que m'he descentrat massa i ja no quadra de cap manera que em digui Stuart. Ni tampoc que conegui al James perquè donem classes tots dos a la Jazz Prestige; però, creieu-me, és veritat. El que passa és que jo, l'Stuart, no tinc prohibicions imposades de guió, ni traves temporals.

Jo venia aquí com a amic del James i, també, per reprendre una mica el fil del rotllo de la Kènia i el James dels dos capítols inicials. He arribat i em trobo que prefereixo imaginar-me altres coses. I de fet, la realitat sembla que m'ho està permeten. Només sé, encara que per a tu no sigui gaire novedós, que a les 12:00 en punt se m'acaba, això és segur.

Per tant el que faré serà a temps real, tant real com que ara estic escrivint aquesta frase que llegeixes en els teus moments. He posat òpera a l'equip de música per aillar-me una mica de l'exterior, per viure més intensament aquests 45 minuts que em resten.

He deixat d'escriure uns moments per a fer un glop del cafè amb llet que tinc damunt la taula.

Ara, he encès un cigarret. En faig una calada.

Escric aquesta frase.

M'aturo. Faig més calades. Pujo els ulls unes ratlles més amunt. Rellegeixo. Vaig rellegint. Corregeixo. Arribo fins aquí. Ja hi torno a ser.

He programat l'equip de manera que quan s'acabi un CD comenci l'altre. Ho he fet per no haver-hi de pensar i, en canvi, n'estic parlant.

Fa dos minuts que no escric res. Estava pensant que les coses passen, aquí escrites, més a poc a poc del que duren. És com si un minut es fongués en 20 segons. Si li dono voltes, arribo a pensar que la màquina del temps és més que possible. No ja per a traslladar-se en el temps, sinó més aviat per transformar-lo, per a viure mitja hora en cinc minuts, per exemple.

Amb tot això ara ja fa dos minuts que t'explico que en feia dos que no escrivia, i el temps passa. No em facis dir quina hora és, però que el temps passa, suposo que és un axioma que

ens caldria assumir com a cert. Un exemple de les coses que pot suposar l'acceptació de l'anterior axioma, així com de la possible existència de les màquines del temps, podria ser la paradoxa que es donaria ara, si tu haguessis d'interrompre la teva lectura perquè -més exemples-, ets dins el METRO i has arribat a la parada on vas. Per justificar-me, diré que aquest és un cas molt normal a la gran ciutat on visc. Per anar cada dia a l'escola de música veiem molts casos com aquest, o no? Però bé, al cap i a la fi, tan se val per què pugui ser que hagis d'interrompre la teva lectura. Això sí; si l'interromps, quan hi tornis, aquesta hora a temps real que estàs llegint, es tornarà a engegar, i aleshores s'haurà acomplert la paradoxa. Haurem vist que les màquines del temps, cas d'existir, a més de fondre quantitats de temps diferents, també són capaces d'aturar el temps d'un de nosaltres. Pensa que tu potser no ho notaràs, però quan jo deixo d'escriure i fins que hi torno passa un temps i aquest el controlo jo, de la mateixa manera que tu atures el meu quan vols.

Per situar-me, sobretot jo, podríem acordar que el meu rellotge marca les 11:28 si us sembla bé; i que ara faré una pausa. Tu, com és natural, se suposa que pots fer el que vulguis. Dic se suposa perquè jo, l'Stuart, amb tota la indefensió que pugui tenir estant entre les teves mans, en realitat tinc sistemes per a fer-te deturar uns moments. El que estic dient és que puc deixar escrits dispositius temporals que, almenys, en la primera lectura poden afectar, deturant-lo, el teu temps real. Et posaré un exemple de pocs paràgrafs:

RETALLS

"CANTONADA VERGONYANT"

A la cruïlla entre els carrers XXXXX i XXXXX hi ha, des de fa sis anys, un solar brut i abandonat en el qual hi havia el projecte de fer un hotel.

Doncs bé, tot això va ser una utopia i res més. Ara és un urinari públic, amb deixalles de tota mena i rates. Els veïns, davant d'aquest espectacle, sense cap guspira esperançadora, ens sentim orfes de qualsevol suport. Durant anys ens hem queixat als responsables municipals sense cap resultat positiu.
És que l'Ajuntament només fa cas (si en fa) d'actes sorollosos i poc civilitzats? Sembla talment que només ens deixi aquest camí per escollir.
Alice Groan. Gran Ciutat.

"CAIXERA MODEL"

Mitjançant el diari XXXXX, vull fer arribar aquesta carta a la senyoreta XXXXX, que treballa de caixera al supermercat XXXXX del carrer XXXXX per agrair-li públicament i amb orgull el gest de gran honradesa que ha tingut.

Vaig perdre la cartera en aquest supermercat i aquesta amable senyoreta la va trobar i la va dur al departament d'informació de l'anomenada sucursal. Quan vaig arribar a casa, vaig notar la pèrdua. Vaig buscar pertot i, com és natural, no vaig trobar res. La meva dona em va aconsellar que ho demanés al supermercat XXXXX per si l'hagués perduda allà. Així ho vaig fer, i els vaig demanar si havien trobat una cartera, i aquesta honrada senyoreta em va dir que sí, que l'havia deixada en Informació. I aquesta em va ser tornada íntegrament, amb els diners i tots els seus documents. Vaig intentar fer-li un obsequi, que ella va refusar de ple, responent-me que ella ja tenia prou alegria en veure que jo havia recuperat la cartera. D'això en dic jo honradesa pels quatre costats.

Els amos de la cadena de supermercats XXXXX han d'estar molt orgullosos de tenir al seu servei empleats de tan alta honradesa.
Samuel Palmer. Gran ciutat"

* * *

Ja t'ho dic, per a mi no ha passat ni un segon, i tu t'has hagut de llegir dues opinions agafades a l'atzar d'un diari qualsevol dels que es troben a la gran ciutat.

Mentiria si reconeixo que les he triades a l'atzar, però a hores d'ara ja té igual.

El cert és que tu ja suposes que m'ho estic inventant tot, que aquests seixanta minuts que gravo al paper m'han durat més. Que segur que no em calia haver fet un experiment com aquest, Però l'Stuart et diu que, en absència de notari, hauràs de pensar que sí, que ha fet l'experiment de seure's seixanta minuts per a escriure tot això. Quina necessitat en té ell, d'enganyar-te? Què hi guanyaria?

Efectivament, jo, l'Stuart, no hi guanyaria res enganyant-te i per això t'he de dir que ara són les 11:43 am i, a més de la busca dels segons, estic sentint una música que et deixo triar. És una música adient.

Al mateix diari on he trobat les cartes es parlava d'això. Deia, l'articulista, que posar música al que estàs veient, al que està passant, és un exercici d'abstracció que, a més a més, relaxa. És com fer ioga, cal tenir-ne ganes, però si t'ho proposes pots arribar a moments d'autèntic clímax mental.

Si m'imagino aquests 11 minuts que manquen per arribar al migdia com els darrers 11 minuts de la meva vida, noto que vaig canviant l'estat d'ànim. Cal que, sense sortir de la imaginació, deixi anar els sentiments oblidant l'instint de supervivència que només distreu.

Ho faig, em relaxo.

De tots els sentiments que sé notar, veig que sento la ten-

dresa, les ganes que m'abracin, una mica de fred.

Per uns instants, assumit el rol de qui té 9 minuts de vida, em vénen ganes de demanar-me... què faries tu?, un lector com qualsevol altre, com el Lee, per exemple. Què faries els darrers 8 minuts de la teva vida?

Fer repàs? Mirar enrere?

O... pensar què pots fer en aquest poc temps que et manca i després, immediatament, fer-ho?

Potser et passaria el mateix que a mi, que l'estic consumint per a deliberar.

Si em rellegeixo les cartes dels diaris em vénen ganes de marxar. Si no me les miro, si les ignoro, o, millor encara, si me'n ric, em creix l'instint de supervivència i em distrec.

També em volta una noia pel cap. En aquest relat n'hem dit Kènia. Recordeu que treballo a la Jazz Prestige amb en James. Qui diu que jo no era a la secretaria l'altre dia quan ells es van conèixer? Fent xantatge, jo dic que se m'hauria d'haver deixat conèixer la Kènia. A algú que li manquen 7 minuts de vida, encara que sigui més imaginativa que real, se li hauria d'haver deixat conèixer la Kènia. Posem que la conec.

Ja estic més tranquil. Almenys em moriré amb el goig acomplert. M'encenc un cigarret. El rellotge regressiu diu -6 minuts. La cosa es va encongint. Em començo a descordar el pantaló, em feia mal. Em trec les sabates i el minut - 5 és a punt d'arribar.

La música que cadascú ha triat continua sonant. M'aixeco i n'apujo el volum. Se me n'omple la cambra. Em cau la camisa a terra. El sol entra per la finestra, m'escalfa, m'escalfo. Cau el minut -4 i tinc una mà sota la taula. Em vénen al cap els nostres amics comuns. Ells estan a punt de trobar-se a l'ALBION i jo me'ls imagino. Em canvia la música que estava sonant i començo a sentir-ne una de més ràpida. És ben bé com si estigués sentint LIVING COLOR.

El sol m'escalfa més i la mà també.

Apago el cigarret al cendrer de vidre transparent. El tabac

no ha tingut temps de fer-me venir càncer.

Ai! M'ha caigut tot per terra, com al Todd -coses del directe, del temps real. No ho recullo: quin sentit tindria recollir-ho?

Cau el minut -3 i no només noto el ritme de LIVING COLOUR.

Ara, Kènia i James ja s'han fet dos petons. No sé per què, però només veig fotogrames d'ells dos, despullats, tocant-se, llepant-se. Jo me'ls miro -si vull ells també em miren. Hi participo. Tots tres ens toquem, ens llepem. Sabem que tenim poc de temps, el minut -2 és a punt de caure i nosaltres som a punt d'arribar-hi.

Ens estem començant a excitar d'una forma irreversible i no estic disposat a deixar-m'ho escapar. M'hi submergeixo del dret. Començo a caure per l'abisme de 75 segons. Els veig passar. Els noto totalment. Sóc temps! Molt poc de temps. El meu cos es transforma en segons, en dècimes de segon, en densitat.

50 segons de res i ja veig el cim de plaer.

45 i estic oblidant on sóc.

30 i sento 3 notes d'una cançó que m'agradava

25 i els músculs de les cames se'm tensionen; estrenyem.

20 i començo a perdre la vista.

15 i ja quasibé tinc capacitat per endevinar tot el meu futur.

10 i ja no sento l'oïda.

5 i no sé si moro o neixo.

1 i Aaaaah!

0 i fi.

9. Angie i Margie

(internàutes en suport imprès)

Primer l'Angie.

I tornes a tirar el rellotge enrere. I tornen a ser les 11 i pocs minuts del matí. Jo ja no puc més. D'ençà que m'han donat la feina, que m'estic engoixant massa.

Sóc, ara mateix, a la sucursal de la meva caixa d'estalvis i tot això, suposo que només ho estic pensant.

Com SEMPRE hi ha una cua de cal deu i com SEMPRE he vingut a sol·licitar una nova targeta de crèdit; SEMPRE la perdo. MAI no trobes una finestreta buida i, com SEMPRE. Mai no tindré la targeta per al cap de setmana. Volen que pensis en ells almenys una setmana; MAI no et deixen tranquil·la.

ODIO LES CUES!

Tothom em mira, es veu que he cridat molt fort.

A veure, no hem quedat que tot això, se suposava que només ho estava pensant?!

Em miro i em veig demanant excuses, movent les mans com un ventall, fent-me la despistada, fins i tot fent-me la interessant, la bohèmia, amb mirades de centèssimes de segon, movent els llavis, els pòmuls, el cul. En fi! He utilitzat tots els recursos inconscients que, m'atreviria a dir, són hereditaris i que ens hem estat imposant uns als altres tant de temps.

Tornant a la realitat, la gent, després de la sorpresa inicial, m'ha començat a observar. M'estan observant, uns amb curiositat, d'altres amb tafaneria engoixant i uns altres comencen a riure. Penso que aquests em comprenen i se m'escapa el riure. Intercanviem mirades de complicitat. Pensem que com seria la vida sense aquestes situacions. Fins i tot, entre alguns, ens ha semblat intercanviar una queixa sincera, si és que encara n'hi ha. Una complicitat gairebé ideològica, moral.

Això últim deu ser perquè em sento sola i tinc ganes d'estar amb algú agradable, algú simpàtic, carinyós, si pot ser..., amb un cos uauuu.

Demano massa?? No, de fet, només estic pensant que la Margie pot ser així.

Sembla que s'acaba la cua. Ja gairebé no hi ha ningú dels que han vist el meu espectacle, a part dels empleats. Quan acabi aquest calvari pujaré a casa a dutxar-me; que no puc més.

Ara la Margie.

Estic al·lucinada. Com és aquesta Angie!

Hola... Sóc la Margie i m'he instal·lat l'INTERNET fa dues setmanes. Encara no el sé fer anar bé, però com que l'Angie m'ho ensenya, n'estic aprenent molt de pressa. A l'Angie la vaig conèixer a VILAWEB, al barri xinès; jo estava per allà amb unes amigues. Volíem demanar la recepta dels rotllos primavera per

a la mare, perquè veiés que INTERNET no és dolent per als nens, sinó a l'inrevés; és bo i ja està. La meva colleta, tots tenim 11 i 12 anys, ja va sent hora, no?

Què us deia? Ah sí, que conec l'Angie perquè ella també buscava la recepta dels primavera. Vam intercanviar adreces i des d'aleshores, parlem molt. L'Angie va dir que volia que no diguéssim ni l'edat, ni enviar-se fotos digitalitzades ni res, i ho vam fer. De manera que no sé ni a quina escola va, ni a on viu, ni res de res. Però em cau molt bé. Sempre parlem de què volem fer d'aquí uns anys. Ens expliquem què somiem a les nits. Ella també em passa articles de diaris. Jo fa poc li vaig donar una plana d'un MANGA súper bo. Té uns dibuixos molt guais.

L'Angie sí que s'ho passa bé. Ella viu a una casa molt gran. Fa el que vol... Quina enveja que li tinc, segur que deu ser molt maca, com la Lorie, la meva tieta, que aquest matí duia un vestit súper ajustat, de color vermell. Com que avui no hi ha classe per no sé què d'un sant-jo-que-sé, li he dit a la Lorie que si podia anar amb ella al centre comercial, però ella m'ha dit que hi anava per feina, que el dissabte vinent potser hi aniríem juntes. De tota manera, si la tieta no pot, ja li he dit a l'Angie d'anar-hi i així ens veiem. Tinc ganes de conèixer-la.

I si li envio un missatge ara mateix...?

Totes dues.

<Hola Angie, ets per aquí??? Cu-cut?!>

No hi deu ser. Ahir em va semblar que estava preocupada per alguna cosa. Potser n'ha suspès moltes aquesta avaluació. Li deixaré el missatge fent pampallugues al mig de la pantalla. Total, el pare ha pagat un any de connexió i ens han regalat 10 trucades de temps il·limitat durant el primer mes. Li deixaré el mail i me n'aniré a veure el llistat dels cinemes. A veure, tenia l'adreça del servei d'oci per a menors de 15 anys en aquest calaix. On deu ser...? Res, no la trobo, a saber on és! Miraré el setmanari del diari d'aquest cap de setmana passat. A veure si

és per aquí... mm...

No la trobo de cap manera. Bé, és igual, tinc un bon cercador...

Guaiteu-la! Aquí la tinc.

<http://www.cat.oci/CIN.com>

Per fi, s'ha acabat això de la caixa. Uf, quina dutxadeta més refrescant.

Surto del bany. Entra una claror groga per la finestra que m'acarona. He premut un botó que diu ON i un altre que diu PLAY. Estic anant a l'armari, nua. Passo per davant la meva taula. Hi ha tot de papers amuntegats, un full imprès amb el MANGA de la Margie. Després me'l llegiré. Passo per davant l'ordinador.

Ei!

Tinc un missatge a la pantalla,... mm..., la Margie segur.

Sí! Ara mateix contesto.

<M'has agafat a la dutxa, saps Margie? Com et va el dia de festa?>

<Molt bé. Hola Angie. T'ha agradat el MANGA que et vaig enviar?>

<Està molt bé, d'on l'has tret?>

<En tenen als quioscs dels centres comercials. Si vols aquest dissabte podem anar-hi juntes i, així, ens coneixem, què et sembla?>

<Bé, encara manquen dies, però, si puc, hi anirem.>

<Val.>

<Ahir vaig somiar que el món durava només una hora.>

<Quin somni més estrany. És com aquella pel·lícula, ... Com es deia?>

<Sí, ja sé quina vols dir, jo tampoc no me'n recordo de com es deia. Saps Margie, el que nosaltres estem fent, conèixer-nos així, d'aquesta manera també té una part de somni, de pel·lícula. Sovint penso en tu, t'imagino. Me n'adono que jo encara no m'he delatat del tot amb tu, que encara tinc aquella mena de

llibertat, de confiança que es té amb la gent que no coneixes.>

<Què vols dir?>

<Tu vas a l'escola i m'ho expliques. Jo t'entenc, també vaig anar a l'escola quan era petita.>

< ... >

<No contestes?>

Passen uns minuts. L'Angie està davant l'ordinador, en una cadira. Tot el seu voltant és un caos de desordre. De cop, la seva pantalla anuncia que està rebent un missatge que convindria llegir amb un bon tractador d'imatges.

L'Angie se sorprèn i prem amb el ratolí el botó ACCEPTAR. Passen uns instants. Només sona el disc dur i la música de fons. L'Angie sent entre sorpresa i curiositat.

Comença a dibuixar-se una fotografia en blanc i negre a la pantalla. Primer només se'n veu el 20%; està poc definida. Al cap d'uns segons ja es va veient alguna cosa.

L'Angie queda muda, mirant la pantalla. En un altre lloc, la Margie somriu esperant tranquil·la.

L'imatge de la pantalla és una fotografia en blanc i negre de dues noies besant-se. A l'Angie se li escapa una mica la situació. Rep un altre missatge.

<Què? Ara ets tu la que no diu res?

Saps Angie, crec que ja no vull enganyar-te més. Ni a tu, ni a mi, ni als altres.

No tinc 11 o 12 anys, i no vaig a cap escola per a estudiar, sinó per a ensenyar. Quan ens vam trobar cercant la recepta dels primavera, em va venir de gust fer-me passar per una de les meves alumnes. Després vas continuar explicant-me coses, explicant-li a una nena d'11 o 12 anys, és clar. Adoptar aquest paper em va costar poc i, a més, ho vaig trobar interessant, ho havia de fer. Poder fer preguntes innocents, sense embuts, em va seduir; ja era massa tard per a tirar enrere. Jo en tinc 28.>

< ... >

<Es veu que arriba un moment en què ningú és ningú. Un punt en què passen coses com aquesta.>
<Margie, m'has deixat al·lucinada.>
<Això vol dir que ens haurem de veure, no?>
<Sí..., és clar..., suposo que sí.>
<No m'has dit, Angie, que volies que anéssim aquest cap de setmana al centre comercial...? Doncs, si et sembla bé, quedem el dissabte que ve a les 12 a l'ALBION. El coneixes? Està molt de moda, diuen que s'hi veu de tot. Què et sembla?>
<No, bé, em sembla bé, és clar, com m'hauria de semblar? Bé.>
<Així fet. Quedem d'aquí, deixa'm mirar el rellotge... Mira, d'aquí tres segons mancaran exactament quatre dies. A l'ALBION. Un petó (?!).>
<Adéu,... un petonet.>
<:)>
<:)>

10. NOSALTRES

(Casualitat en blanc i negre)

Som dos cossos. Diuen que som aproximadament heterosexuals i ens estem mirant. No sabem on som i ens és bastant igual, però som en algun lloc de la gran ciutat. Ja ens hem estat mirant, fa una estona. Notem que ens anem posant calents. Veiem com els nostres rerefons imaginen com ens acostem, com les nostres mans s'encaixen. Els nostres llavis deuen ser d'aquell dolç sense sucre que tant ens atrau. Ho comprovem. Hem deixat de fer el que fèiem abans de començar a mirar-nos i ens hem arraconat a una paret, la primera, i ens hi hem adherit arrapant-nos-hi fort... La paret ens aguanta i s'escalfa. Hi ha poca llum però ens mirem de nou. Ara ja sabem que era veritat tot el que pensàvem. Ja ho tenim clar. Les nostres mans ens toquen els cabells -tots dos els tenim recentment curts. Massa casualitats per a ser un somni, hem pensat.

Aquestes coses només passen a la realitat. Hem provat de dir *"t'agafo el cul amb forca, amb les dues mans, volent-te aixecar"*, però ho hem fet alhora. Els botons de la camisa blanca costen més de descordar que els de la camisa negra, que són de trau, però els hem descordat entre tots dos. Quan les hem llençat a terra hem oblidat qui duia què.

Les quatre sabates surten disparades passejant pel nostre voltant.

Ens hem desfet les sivelles dels cinturons i uns quants botons més. Els nostres JEANS han sigut catifa i ens hem estirat al llit.

Som allà, mirant-nos, notant la complicitat. Sabent que no hi ha pressa, que tenim temps fins al migdia. Els somriures se succeeixen, els petonets i les carícies també. Ens anem coneixent. Els SLIPS blancs ens baixen cames avall, els perdem de vista. Ens mosseguem els clatells, les orelles, els pits, els colls, les clavícules, les llengües. Ens ho volem menjar tot.

Ens sona un telèfon. No hi som. Ens toquem, ens trobem. Anem sent un, *molt a poc a poc*. Anem sent un molt a poc a poc. Sentim que anem dient coses. Unes són dolces, d'altres fràgils, sinceres o massa fàcils aquelles. Una mica més enllà n'hi ha unes de romàntiques, es toquen amb les falses -que també en diem, també se'n diuen. Les paraules ens acompanyen el petó, la llepada, les bellugadisses de cames. Ens acompanyen les petites revoltes que no reprimim, que ens mostren quanta força allibera una sensació, una mirada, una imatge...

Encara no bullim, però estem encesos.

Nosaltres. Aquí. Ara. Res més.

Un crit. Un somriure, un altre. Un altre crit de l'altra veu, un tercer somriure. Els petons fa temps que els hem deixat de comptar. Ens abracem fort, massa com per a notar res de qui ens abraça. El que volem notar és la nostra pròpia força, el nostre desig, les nostres ganes de follar, d'arrapar-nos, de llepar-nos, d'enamorar-nos ni que sigui un instant. I el nostre sentit comú que no entén res, que procura de no ficar-s'hi, que cau

pel seu propi pes, per la seva incoherència vers la situació. Una situació que no té lloc, ni espai. Ni precedents, ni futur possible més lluny d'aquests fulls impresos que estàs llegint. Que tots tres sabem que s'acaba al migdia, que com a màxim serà un record aïllat a les nostres ments i a algunes més.

Tot plegat ens emociona més i ens comencem a moure més de pressa.

Un duu a l'altre, els esbufecs. Una duu a l'altra, les embranzides. Esbufecs i embranzides, els uns duen les altres i, les altres, duen els uns. Tenim temps per a mirar-nos, de fet, tindríem temps per a fer el que fos. Però ara és massa tard per parar. Ara seria massa tard per fer d'altres coses.

Ara només tenim temps per a gaudir, fins que les tres busques es trobin al lloc i a l'hora convingudes.

Ens estem acomiadant i ens ve al cap la gent que passeja pel carrer anant a cites o fent feina o... Ens vénen records com aquests des de molt lluny. Tant lluny que els distingim malament, ni tan sols ens atreviríem a dir que són totalment certs.

Què hi fa tota aquesta gent anant amunt i avall?

Què fa tothom que no para de moure's?

Què fem nosaltres aquí, movent-nos amunt i avall per casualitat?

No ens vindrà a destorbar ningú. El telèfon no sonarà. Tothom sap que en aquests moments estem ocupats; ningú no ens emprenyarà innecessàriament. L'olor de suors es barreja amb un encens imaginari, un encens de colors que ens arriba en forma de cançó, que ens toca la pell, l'ànima, que ens ho trastoca gairebé tot. Poca cosa més que flipar farem fins a les 12 del migdia, poca més podràs llegir d'ara fins a les 12. Podries ajuntar-t'hi, com l'Stuart que s'imagina fent-s'ho amb el James i la Kènia que, en aquests moments, encara no s'han fet ni un petó. L'Stuart ja ho dóna per fet. Nosaltres sabem que malgrat les bones intencions de la realitat, aquestes coses passen menys del que tots voldríem.

De cop parlem:

A tu et passen sovint aquestes coses?
No, a mi no, i a tu?
No, a mi tampoc.
Ah, bé.

Ratifiquem la dolça anormalitat d'aquesta situació. Sembla que algú ha apagat el llum.

Has apagat el llum?
Sí.
Ah, bé.

La casualitat és en blanc i negre, en ara i aquí, sense abans ni després. Amb un aquí massa feble, limitat pels límits de la gran ciutat, la ciutat infinita. Amb un ara que s'acaba, que s'escapa, que vol dir més un ara quotidià que no pas un ara instantani.

En blanc i negre, amb tots els colors presents o en absència de llum. Fosc d'ulls tancats o amb claror de cossos al roig.

Aah...!
...Mmm...
Què...?!
Què...!?
...Mmm...
Aah...!

Això i poca cosa més; ens entendràs, veritat? Nosaltres també t'entenem a tu. Si no sabem ni on som ni perquè això, poc més podem saber de tu, però t'entenem, entenem el voyerisme com una pràctica moralment mal jutjada, mal entesa. Mira'ns i s'ha acabat. Et direm què veus, les darreres imatges, les que queden arxivades.

Uf, ja hi arribo.
Espera un moment.
Uf, ja hi arribo.
Espera un moment.
Ja quasi bé.
Ja, ja vaig.
Ja quasi bé.
Ja, ja vaig.

Hi som.
On?

Se sent molt lluny un Bom! que mig ens ubica a prop de l'ALBION.

Ens tornem a mirar, ens fonem, es fon la casualitat, s'acaba.

11. JANE

(Vies ràpides, by Jayne Anne Phillips)

M'havia venut la casa, la tele, la nevera, la cuina, part de la roba, l'equip de música, els CD's, el vídeo. En fi, tot allò que tenim els de classe mitjana en una societat benestant.

M'havia comprat una furgoneta, un equip de música extraïble protegit electrònicament. En fi, allò que ens cal als ex-hippies de classe mitjana per fer un canvi radical a les nostres vides i retrobar-nos amb la joventut.

M'havia decidit a lluitar contra el sistema des de dins, per dir-ho d'alguna manera. Els seixanta els tenia lluny, superats. A la tele diuen que la gent de la generació X podrien ser els meus fills. Tinc 36 anys. Feia almenys dos anys que ja no era hippie, quan en Herb em va abandonar a canvi d'un director de cinema amb els cabells rossos platí i un MASSERATTI com a utilitari.

No, de fet, l'entenc. Si no se n'hi anava ell, potser me n'hi hauria anat jo. En qualsevol cas, jo estava més trista del que pugui semblar i, si m'havia decidit a agafar els trapaus i desaparèixer, era, justificacions a part, perquè ho necessitava.

Duia 12 dies de viatge. La DATSUN anava molt bé, corria molt. Aquests dies, a les rectes inacabables de l'autopista, estirava els braços amb força. Em mirava les mans, lluny, arrapades al volant. Bloquejava els músculs necessaris per mantindre el control del vehicle. Els altres els relaxava. Deixava una llumeneta d'alarma a la ment i em posava a pensar. L'interior de la DATSUN es trobava en un estat de desordre controlat. Aquell estat en el que tenim les coses així perque vivim sols, establim una relació de màxima intimitat amb l'entorn. Com quan seiem en aquella cambra, que ens hem fet tant acollidora, per passar el vespre llegint o escoltant música. Sense pressa, tranquils, segurs.

Així recordava l'apartament que havia deixat feia 12 dies. Ara, a la furgoneta, estava refent la casa. M'havia endut el butacó de pell; li tinc un amor especial. Els objectes reben l'amor gratuïtament, no discuteixen. Sí, estava ressentida amb en Herb. Això encara no ho tenia controlat. La resta, ho havia deixat prou arreglat. M'havia donat de baixa del gimnàs, havia pogut llogar la plaça de pàrking. Estava sense feina. Fins i tot, abans de marxar, havia tingut temps de passar pel bar d'en Phil. Jo li havia fet dos petons. Ell estava assabentat dels meus plans. Em va posar els braços damunt les espatlles amb to paternal i em va dir que no em demanava quan tornaria, però que tornés, i que per retrobar-nos feliçment, era tristament necessari que marxés. Després em va fer un petó als llavis i se n'anà darrere la barra a posar els GINTÒNICS que li estaven demanant la parella del fons. Phil em feia més de pare que altra cosa. Encara no el trobo a faltar, encara tinc massa coses al cap. Ja us he dit que aquests dies tinc molt de temps per a pensar, per posar-me nostàlgica, per situar-me anys enrere. La música m'hi ajuda molt. Poso determinades cintes dins l'aparell i engego els 100w

de records.

La meva companya, la DATSUN, sé que em comprén, i es posa a córrer com una boja. Sé que en Phil tenia por d'això més que de cap altra cosa. Em passo així uns minuts i després, aquest això, noto com m'ha fet viure intensament, fins que en Phil em prem el peu del fre. Els cons de llum se m'acosten més a poc a poc i jo torno a sentir els braços, els relaxo, tornen, ja hi sóc de nou: crua realitat.

La crua realitat és que amb tot això, el trencant de la circumval.lar m'ha passat de llarg i hauré de travessar la gran ciutat. Hi vaig viure un any i mig, ara fa 12 anys. Aprofitaré per donar una volta pel centre. No us penseu, no aniré al tal ALBION PUB, que diuen que està de moda. Els setmanaris en vénen plens: reportatges, publicitat; el recomanen per al cap de setmana; tant si estàs casat com solter, tant si atraus les mirades com si no. En fi, que jo passo d'aquests llocs, que ja sabeu, vaig d'un altre rotllo. Tot i ser una tia de guai, al meu rellotge encara no és migdia i això us demostra que, de fet, l'escapada que protagonitzo tampoc no és res de l'altre món.

Perdó, no volia sortir-me del meu paper, però al contracte no deia que la Jane estigués sotmesa als mateixos capricis imposats que els altres personatges.

A vegades em vénen ganes de mirar-m'ho tot així. No us passa a vosaltres? M'agrada pensar que vivim un món, més que determinat, ja viscut. Un món on facis el que facis, ja ho has fet.

Em nego a acceptar que sóc dins la furgoneta i que potser podré no anar al tal ALBION PUB. I que si, finalment, arribo a no anar-hi, aleshores, em nego a acceptar que abans me n'hagués sentit orgullosa. Ara, en canvi, sé que si no és l'ALBION serà un altre, i també sé que tantes hores de conduir i pensar, en una postura de semi-ioga, a més dels mais que m'he fumat, em fan imaginar massa coses.

Quan al rellotge de la DATSUN diu 12:00 am, sóc en un semàfor de la 8a. Sento un tret dins l'ALBION, tothom el sent.

La gent crida. Dos policies corren cap allà. Més gent corre cap allà. Em cau el porro de la mà instintivament. El trepitjo. Algú està estirat per terra. Fins i tot hi ha temps per veure el primer flaix de fotògraf i un vell que es desmaia. Sona el primer dong del campanar electrònic de la 8a i el semàfor s'ha posat verd. El món es paralitza per uns instants. Ningú no veu res, ningú no sent res. Ningú no està, només és. Sona el clàxon del CHEVROLET del darrere. Jo, Jane, torno. Els meus braços també. Premo el PLAY i l'accelerador alhora. Els 100w s'enduen el meu dins, la part que no cal que es digui Jane, la que t'arriba. Els 100CV de la DATSUN, s'enduen la Jane que el conductor del CHEVROLET ja gairebé no veu. Potser no tenia tanta pressa com semblava. Jo tampoc no en tinc. Deu ser per això que continuo 8a amunt com una boja.

12. LEE

(El lector)

M'entra una claror blanca per la finestra i passo una plana més, és la meva feina. El cap de redacció vol que tingui llegida la novel·la aquest mateix matí. Jo preferiria anar més a poc a poc. La velocitat que em sol anar bé són 4 cares DIN-A4 per minut. El cap de redacció vol que en faci 5 per minut, però jo necessito passar-m'ho una mica bé.

Penseu que llegir aquesta novel·la i fer-ne l'informe, és la meva feina d'avui. Jo, com és natural en aquesta societat, he de justificar el meu sou. Quina merda! L'editorial TOTSI VAL se suposava que existia per a mantenir alt el llistó de la cultura pròpia. Això diuen els seus estatuts. Penseu que una editorial, per arribar lluny, ha de semblar nacionalista, i a poder ser del nacionalisme que mana. TOTSI VAL estava a la 8a amb la 4. La meva finestra, pis 23, mira l'ANSFIELD PARK. Estic llegint

amb tu, "12:00 am". L'han ambientat aquí baix mateix, quina casualitat. No saben res aquests espavilats. A mi no m'enganyaran, conec bé aquests carrers del centre de la gran ciutat. Me'ls he patejat de dalt a baix des de fa dos anys, el temps que fa que treballo a l'editorial.

Llegint això em sento com si, alhora, hi fos i no hi fos. És una sensació que mai no havia notat. És con si deliberadament m'haguessin ficat a dins. Ei, no penseu malament, que si bé, llegir és la meva feina, jo sóc un lector més, com tu mateix!

Fins ara, fins aquest moment, pensava que tenir l'oficina a l'ANSFIELD PARK i estar llegint una novel·la per fer-ne una crítica a les 11:57 del matí, no era res estrany. Però començo a pensar que tot això són massa casualitats, i que si miro per la finestra veuré passar una tia alta amb un vestit vermell que es dirà Lorie. I després veuré un llamp de negra que segur que es diu Kènia i duu una pistola S&W amb una bala. De segur que no sap per què la duu, però el cas és que la duu. Estarà a punt d'entrar a l'ALBION PUB i farà escassament 1 minut que James hi haurà arribat, i 17 que Todd espera Ben. També en fa 4 que l'Anie i la Kènia s'han trobat 8a avall, a la sortida del METRO. Sóc dins l'ascensor. Estic a punt d'arribar a la planta baixa i penso que l'Stuart és a uns segons de l'orgasme.

Ding-dong. Sóc a baix.

Passo volant pel rebedor i m'engoleix la porta del carrer. El cor em batega de pressa, cada cop més. Corro paral·lel a la 8a, per la vorera atapeïda. Els semàfors de la 8a són vermells. El del carrer perpendicular que tinc al meu davant no. No corro però no paro de moure'm. Penso que potser entre el cotxe groc i la moto podria passar. Hi penso dues centèssimes més del compte i un autobús ja és massa a prop. Miro al meu voltant. Penso per uns segons el que estic fent. Podria deixar-ho aquí; tot plegat només és una casualitat absurda. M'ho estic rumiant i veig un forat entre un camió i una ambulància sense sirena.

Corro fort. Sento el clàxon de l'ambulància. He creuat pels pèls. Dec estar boig, jugar-me la vida així, com si res.

Per si ho dubtava, per si creia que podria deixar-ho aquí, una DATSUN està parada en primera línia del semàfor de la 8a i una tal Jane és a dins.

El campanar electrònic diu que manquen 30 segons pel migdia. Jo, entre passa i passa, m'atreviria a jurar que almenys una parella s'ho està fent molt a prop d'aquí. Sembla talment com si els sentís dir:

...Aah...!
...Mmm...
Què...?!
Què...!?
...Mmm...
...Aah...!

Gairebé puc fruir amb ells. És com si els seus quatre braços m'empentaren cap al no-res.

La vorera se'm fa llargíssima, els 50 metres inabastables, els 30 segons inconsumibles, eterns. I pensar que l'Èrik ja deu anar pel tercer whisky!

Els Jos que dissolem en el nostre Jo únic se'm passegen per tot el cap mentre corro llançat direcció al migdia. Un migdia a l'ALBION rodejat de gent que conec i de gent que no em coneix.

L'Anie, la puta que escoltava NYMAN mentre demanava un suc de carabassa.

Els esglaons de la terrassa de l'ALBION, dos o tres, els deixo enrere, me'ls empasso, els revisc en una passa, m'apugen a la plataforma del mateix no-res de més amunt.

Se'm creua pel cap el darrer missatge de la Margie.
<Adéu, un petonet.>

No veig bé la cara de l'Angie. Sento algú riure molt, no sé si és ella. Potser és el James que, ja des de dins, puc veure al

fons. El James que s'ha aixecat amb cara d'alegria per rebre la Kènia que és dues passes davant meu.

La Kènia és a punt d'avançar un altre peu més del darrer penúltim segon. A mi se'm claven al clatell els ulls de la Jane. El semàfor ja és verd i la mà del senyor del CHEVROLET que té darrere vola cap al clàxon. El peu de la Kènia cau inexorablement avall, com el nen dels clavells, que, ara, s'ha aturat per a comptar els diners dels clavells que ha venut, primer a Todd i després a Ben.

Algú, per exemple la Lorie, ha mirat de cop a fora. Ha girat el cap amb força i per contrarestar l'impuls de l'acció, ha mogut un peu inconscientment.

La casualitat ha estat tan absurda que els peus de la Lorie i la Kènia s'han trobat. La Kènia en aquest darrer segon mira la jaqueta nova del James i tampoc no veu l'inevitable xoc entre realitats. Els peus impacten. Lorie nota un cop al peu. Kènia ensopega i es desequilibra. Mou els braços inconscientment també per a contrarestar, sempre per a contrarestar.

La bossa de la Kènia comença a volar lliure de la seva mà. Jo, un lector més, el veig volar al meu davant. La bossa comença a caure, com la Kènia, com les últimes centèssimes, com jo, com tu...

La bala protegida per la pistola de la Kènia, disfressada, alhora de bossa, alhora d'atzar, rep l'impacte resultant de la caiguda. Tots sentim un

BOM!

eixordador. La Jane és a punt de sortir disparada. La Kènia es trencarà un braç i haurà de donar moltes explicacions. Cadascú se sorprendrà a la seva manera. Jo ho faig rebent l'impacte final de tantes casualitats.

La bala gairebé la veig com ve cap a mi. De cop, imagino que fa més d'una hora que em persegueix. Que m'entra pel pit, em trenca una costella i continua cap a dins. Arriba al cor, el

destrossa. Em veig caient. Caic. Arribo a terra, no noto cap cop, res... Crits, moviment, un flaix de fotògraf, una ambulància, res de res...

Tot plegat, no res. Una anècdota per a explicar amb regust morbós. Una d'aquestes coses que passen avui; un "saps què ha passat a l'ALBION aquest migdia?" Això.... i poca cosa més.

- F I -

"La mala sort és pura casualitat. En canvi, per casualitat no es mor mai ningú i per mala sort se'n moren la majoria.

Sabeu què? el millor és no temptar ni a una ni a l'altra, que després ja se sap què passa: ens morim sense avisar."

CARES I NOMS

"Un peu se'm va girar i vaig començar a caure. El maltractat sotabosc, ple d'escombraries plàstiques, dibuixà la seva revenja al meu cos. Aquella branca m'obria la cuixa, tres metres més avall, una soca vella i seca em trencava la clavícula i, mentre encara cridava de dolor, una roca vermellosa em feia perdre el coneixement."

1.

Tot just era divendres i tot just setembre. Ni tan sols havia començat l'hivern i Ralph es trobava en un estat lamentable. Tots ho véiem.

Al cap de poques setmanes, què importa quantes, el van recollir d'un contenidor de deixalles industrials, a prop de casa seva, als afores de la gran ciutat.

Quan el va descobrir, mig per mala sort, mig per il·lusió, l'Angie va voler cridar. Ho va provar de totes les maneres, fins i tot miolant, com una gata en zel. Però la seva veu no es va sentir.

L'Angie va esdevenir una persona trista. Com sense ganes, com si res. Fins que un dia, també sense dir paraula, es va morir; com el Ralph, com tothom.

* * *

2.

Freddy s'allunyava sol per un carrer fosc, tota la seva cara s'enfosquí de cop. Nosaltres el seguírem. No volíem deixar-lo sol.

Llavors tot s'enfosquí de cop i ja mai més ens vam veure les cares.

* * *

3.

És així de senzill que mor la gent:

Carla travessava el carrer estret i l'engolí un forat de claveguera. En caure, va desnucar Robin que, de fet, a més d'estar esperant la mort, diuen que per casualitat, estava soldant una canonada de per allà baix.

Carla, en caure sorollosament, sembla que no topà amb Robin, només l'espantà. Robin rellliscà, i la resta es fàcil d'imaginar per a qualsevol ment normal.

* * *

4.

Mary, Linda i Susan s'assegueren a la taula. Susan celebrava el seu aniversari. Guisat de galtes. Truiteta de fetge. Sofregit de sang. Costelles amb xocolata. Escudella i carn d'olla...

Frank va ser un menú exquisit.

* * *

5.

No calia ofegar-lo al bassal de ca l'àvia, però ells ho van fer. Hi va haver problemes; els més greus que mai no havíem tingut. Vaig haver de deixar-ho.

No he tornat a matar ningú.

Els caps de setmana s'han fet avorridíssims.

* * *

6.

La cara li quedà groga. Quin fàstic que feies, George! No et pensis que ara has millorat molt, per això. Què creus, que et posaré el meu vestit creuat per soterrar-te? Au, va home, va!

7.

Com aquella tarda, per exemple: Lori caminava costera amunt, i, de cop i volta, la moto d'en Ronald li va segar una cama. Eren amics des de la infància, però, després del judici, el pobre noi va quedar arruïnat. Quan va sortir de la presó se n'anà al bar d'en Tom i s'omplí el cap de whiskys dobles, i se n'anà a buscar-la.

Més tard, Lory i Ronald es van casar. Va ser una cerimònia ràpida, sense flors. Va ser tot massa ràpid. Arribant al capdamunt de la pujada, la moto anava massa accelerada i tot s'acabà en un sospir.

* * *

8.

Sonava una cançó de Buddy Holly i la parella del fons no acabava de marxar. En Kompski, un polonès d'uns cinquanta anys que havia treballat dur tota la seva vida, es disposava a tancar l'IGUANA INN, un polsós hostal de carretera situat a la vella cruïlla de la 2a amb la transversal Est.

Entraren uns tipus amb males pintes però que també tenien nom.

Suares i el seu germà petit havien viscut com a milionaris fins que als seus pares els començà a anar malament. El xoc per a ells va ser massa sobtat.

La creixent heroïnomania dels pares i la violència diària els féu marxar desesperats. Tenien 13 i 16 anys.

El petit apuntava Kompski amb una escopeta de canó curt. El germà gran parlava. Ho feia a poc a poc, amb la veu freda dels qui saben què volen.

A Kompski, el cap va començar-li a anar de pressa. Eren massa anys perquè uns marrecs li fotessin la vida. No ho permetria. Era injust. A més, seria fàcil d'enganyar-los i arrambar-se, parlant a poc a poc, tranquil·litzant-los, fins a la MAGNUM

que amagava sota el calaix. Altres vegades se n'havia sortit.

Kompski no ho sabia, però aquell no seria el millor dia de la seva vida.

Els ulls innocents d'en Herbie -així es deia el germanet- van intuir tot el que li estava passant pel cap a Kompski, i els seus ditets premeren la inevitable desgràcia.

Al cap de tres setmanes, un tipus d'uns cinquanta anys que, deien, venia del nord, en Phil, va obrir el MONEY INN, estalviant-se així mig cartell lluminós.

Per la cruïlla de la 2a amb la transversal Est continuaren passant-hi massa pocs cotxes com perquè Phil s'hi fes ric abans de morir.

* * *

9.

Tan se val com es deia l'home de la Nancy, les coses anaven malament i ho va solucionar com tothom, amb l'escopeta que van comprar per a sentir-se més segurs.
La Nancy no hi era. De fet no hi tornaria mai més. Havia marxat amb el Harol, un viatjant que la perseguia feia dos mesos.

Quan sonà el tret, l'home va oblidar de cop la Nancy, la casa, l'escopeta i, fins i tot, el seu nom. Era primavera i una pila d'ocells i papallones s'enlairà espantada. La senyora Smith el va trobar passats nou dies, per casualitat. Li estranyà no sentir els ocells del pollancre que anys enrere havien podat tots tres junts.

* * *

10.

Aquell dia, Harry trià l'hora de la migdiada per anar a fer una becaina.

Aquesta hora, la seva preferida, sempre l'aprofitava per a

seure's a la terrassa de la mansió i mirar el mar -gran, blau, immens, amb aquell color...-, veient passejar els minuts, mig adormits, a punt de fer tard.

Segons com, s'entristia. Quedava quiet, en silenci. Mentrestant, se li refredava el cafè. Era la millor hora per a pensar. Tothom dormia o ho feia creure. La millor hora per a sentir-se sol, abandonat per un curt espai de temps, com si no hi hagués ningú més al món.

Aquell dia dinàrem junts, a la gran mansió amb vistes al mar, on, com ell deia, tot era possible.

Harry se'n fotia d'ell mateix; ho tenia tot i no era feliç. La casa li queia al damunt tres vegades al dia i el món se li enfonsava només mirar-se'l. Jo, això, ho trobava catastròfic.
Aquell dia vaig fer veure que dormia durant hora i mitja.

En Harry dormí eternament, tot sol, abandonat per un llarg espai de temps, com si no hi hagués ningú més al món.

Vaig pensar que, tret que a partir d'ara faria, ineludiblement, migdiada, la seva vida havia canviat ben poc.

* * *

11.

L'autobús queia i queia. I ens semblava que mai no arribaria fins a baix. Als qui érem per allà, la premsa ens hauria anomenat *espectadors d'excepció.*

Tots hauríem preferit no ser-hi. Inicialment ens quedàrem parats al peu del precipici. Al cap de no sé quant, tenia els genolls plens de trompades i estava enfilat pel mig del barranc. Tots baixaven, cadascun com podia. Alguns relliscaven perillosament, altres ho feren només per darrera vegada.

La visió de l'autobús d'en Marc caient amb tota la classe de 6è dins féu embogir tot el poble.

El descens va ser vertiginós. La gent no volia acceptar aquella mentida i corrien cada vegada més de pressa, com per trobar-se, com més aviat millor, amb les innocents i sentencia-

des víctimes.

Un peu se'm va girar i vaig començar a caure. El maltractat sotabosc, ple d'escombraries plàstiques, dibuixà la seva revenja al meu cos. Aquella branca m'obria la cuixa, tres metres més avall, una soca vella i seca em trencava la clavícula i, mentre encara cridava de dolor, una roca vermellosa em feia perdre el coneixement.

Al cap d'un temps em vaig veure mig conscient, descansant sobre tou, ja quiet. Vaig mirar-me millor i reconeguí els meus coixins. Eren els cossos de les germanes Simons, unes bessones de seixanta i tants anys. Em vaig incorporar. Al meu voltant res no es movia. Tot era ple de *cares i noms* sense vida. Hi havia dos tipus de cossos, els de dins l'autobús i els de fora. Vaig fer un repàs i vaig veure en Marc que bellugava un braç pel forat del vidre esmicolat. Havíem esdevingut *espectadors excepcionals*. Em vingué una cosa al cap però ràpidament marxà. En quina altra cosa millor podia pensar que en no res?

* * *

12.

Per relaxar-se, en Gary va ajupir el cap, es va tapar la cara amb les mans tremoloses, va recolzar els braços als genolls.

Seia en un dels sofàs de la recepció de l'hospital. Es trobava enfonsat, no havia pogut frenar a temps. Ara només recordava, marcada davant seu cada dècima de segon, la cara de la Joy.

La Joy, de moment, havia viscut 14 anys, una edat que no és edat, que encara no ha tingut temps per ser-ho. A Gary, frases com aquesta se li clavaven al pit, al cor; li feien mal. No tant, però -i això és el més preocupant-, com el fet que no se les podia treure de sobre.

De tant en tant aixecava el cap. Amb un ull mirava al seu voltant cercant algú que li fes una mirada amable. Amb l'altre

no volia veure un metge que se li acostés amb cara de circumstàncies.

En Gary potser havia mort una nena de 14 anys. Va pensar que aquesta vegada hi hauria sort, que no es moriria.

Van passar moltes hores, massa per comptar-les, més del compte, i la Joy es va salvar, no es moriria, continuaria respirant. Podria caminar i fer una vida normal. Gary va fer un bot del sofà. Va fer un crit. Va abraçar-se al metge. De cop estava alegre. Se n'adonà. Es va quedar quiet. El moment d'alegria se li barrejà amb la imatge de la Joy encastada al vidre del cotxe. Les cames se li van doblar. Va picar de genolls a terra. Els colzes se li clavaren a les cames. Les mans tremoloses esteses, la cara que queia al damunt d'elles. La Joy que s'havia salvat.

* * *

13.

Caminava sense embranzida. Naturalment, aquell dia plovia i feia fred; havien arribat les primeres neus. Els peus l'anaven duent cap a qui sap a on. Per tòpic que sembli, sabia que ningú no l'esperava enlloc. Les ganes de dir coses s'havien esmicolat en petits sorollets pronunciats sota la pluja, enmig del fred. Sentia la remor de l'aigua caient al terra, damunt els sostres de plàstic, contra les xapes dels pocs cotxes.

Dins el seu cap, també esmicolat, no hi havia forces ni per queixar-se'n. Simplement vivia una època dolenta i ara li venia una tongada d'esdeveniments injustos. S'acostumà a la tristesa tal com si no conegués res més; com si res més pogués ser. Va viure així. És trist, però què hi podem fer?

Els seus amics i amigues el recordem.

Recordeu-lo ni que sigui un moment. Si encara algú se'n recorda de resar que ho faci. Ja res més li pot fer mal.

Descansi eternament.

14.

Tenia poques ganes de sortir de casa. Sí, duia massa temps sense sortir-ne. Amb un calendari a les mans, un pijama greixós que contenia 90 quilos de cos humà, jeia davant d'una TV amb parabòlica.

Uns ulls acostumats a la foscor i als llums elèctrics ressegueien, guiats per un dit arronsat i boterut, els dies del mes de desembre.

Any rere any, l'autoreclusió agafava cos. La idea de no sortir al carrer s'engreixava molt de pressa. La panxassa plena de justificacions i prejudicis només creixia. Moure's, era una excepció. Girar el cap, un anacronisme. Moure el dit pels dies del mes de desembre..., gairebé un caprici, una concessió a la mica de voluntat que encara contenia el cervell de la Nelly.

La noció del temps s'anava perdent de mica en mica.

Trenc d'alba...? Posta de sol...? Lluna plena...? ...Pssa...

Fresqueta...? Tardor...? Primeres neus...? ...Uff!

Festes d'aniversari...? Sants...? Celebracions familiars...? ...mm...

El dit passava per sobre de dia 13 i després 14.

Catorze, catorze..., pensava.

Avui era 14 i la reclusa notà una mínima espurneta de qui sap què al cap. Un d'aquells... per què no? Un punt, arribat el qual, tant és el perquè de tot plegat.

Pensat i fet.

La Nelly aixecant-se, dutxant-se, pentinant-se, vestint-se amb roba neta i passada de moda, pintant-se els llavis..., ja havia fet moltes més excepcions de les possibles. No podia tornar enrere.

On deuen ser les claus? Merda!

Havia demanat un taxi per telèfon i se sentia un clàxon allà a fora. Nelly es mirava la porta del carrer, del món. Nerviosa, la mà s'acostava al pany. La clau es ficava a dins. El canell girava. Se sentia clac! La Nelly no volia pensar.

Ha posat un peu a fora. Creua una mirada amb el taxista des de l'altra banda del carrer. Ell afegeix un somriure. La Nelly s'atura, l'hi torna. Les coses no comencem pas malament. L'exterior sembla respirable.

Nelly se sent cada cop més contenta, feia temps que no s'hi sentia tant. La porta del darrera del taxi esperava oberta. Ell la mirava fixament. S'hi dirigia en línia recta, extasiada, més enfora del món que dins. Els peus creuaven el carrer i un cotxe corria de pressa cap a un Nadal trist. El món no sabria mai res més de la Nelly i de la seva història.

Abans de morir, l'ermitana de ciutat, va deixar anar una mirada cap al cel. Hi havia núvols, sol, queien quatre gotes, s'hi veia un arc de Sant Martí... al cap i a la fi, tot ben normal.

* * *

15.

Joy es mira el mar. Hi ha pocs núvols i el sol il·lumina trossets de mar donant-li una profunditat més apreciable. Joy ja s'ha mullat els peus i camina pel trencant, massa tranquil, molt relaxat...

Joy s'hi fica, no deixa de mirar ni per un moment l'horitzó. Sembla que s'hi pogués arribar. Com la mort, a Joy comença a semblar-li que més enllà de l'horitzó hi ha d'haver alguna cosa més que el que diuen els mapes.

En Joy ja és lluny de la platja; neda a bon ritme. No vol sortir-ne, només mira endins.

Continua nedant i nedant i nedant...

Cada cop és més lluny i la seva convicció de no voler tornar es fon i en deixa veure una de més planera: no poder tornar. És fa evident que ja ha consumit més de la meitat de les seves forces. No bufa ni gota de vent que el pogués ajudar. I, a més, si tornés, tampoc no sabria per què.

Joy no pot tornar-hi i, posats a morir, és més romàntic fer-ho nedant cap a dins.

Molt més tard, quedaríeu sorpresos de com es poden allargar les forces. Joy va arribar al més enllà. Explicar-vos el que va veure, li semblava injust. De tota manera ens hi estaria esperant. Veure'l era una qüestió de paciència, i, a Joy, la paciència, se li havia acabat un matí mirant la mar, tot estant massa tranquil, molt relaxat...

*   *   *

16.

Per a explicar-ho sense allargar-me i sense malentesos, us diré que Fred se suïcidà perquè se suïcidà Gil, que se suïcidà perquè Lonie se suïcidà, perquè Louis se suïcidà, perquè Candy se suïcidà, perquè Harvie se suïcidà, perquè Ronie se suïcidà, perquè Fred s'havia suïcidat abans.

Gràcies que jo, fins aquell dia, encara no els coneixia.

*   *   *

17.

Favoritismes a part, el tret era millor que el gas o les pastilles. L'Oliver ho sabia molt bé però no tenia prou diners i es llençà per un daltabaix prou alt com per anar directament al cel.

*   *   *

18.

Una tristor immensa, un enuig flagrant, la remor d'un mar fosc, l'olor de la cuina... Sensacions que eren més aviat sentiments, desencisos. Els anys passaven, per mentida que semblés, l'un rere l'altre i, en James, ja gran i vell, cansat de no res, era aturat al rebedor de la casa. Feia una darrera mirada a aquell

menjador, a aquella cuina...

Realment estimava aquella casa, era un amor trist el que li tenia. Ara se n'aniria a la ciutat a viure amb els fills i els néts per sempre més.

L'esperaven al cotxe *"...va, avi, afanya't, que he d'anar al cinema i encara t'he de deixar a casa"*. Ell sentia aquesta frase i li queia una llàgrima massa justa com per ser amagada. Mirava un butacó oreller; li'n queia una altra. Contemplava la claror groga que entrava pel rebost. Es posava una mà al front. Se'l fregava amb força; s'escapaven més llàgrimes. Era vell. Ningú té compte dels vells, pensava. Tampoc no tenia prou calés perquè tinguessen cura d'ell. Marxar era inevitable. Es va girar cap a la porta, una mà al front, l'altra treia un mocador. Els peus se l'enduien. Sonava un clàxon. El vell sortia de la casa mestre la mà del mocador assecava les llàgrimes. Un pam! tancava una pila de records al seu cap. Es dirigia al cotxe. Hi arribava eixut de llàgrimes, fins i tot va fer algun comentari simpàtic. Entrava al cotxe i acaronava al nét petit mentre el cor acabava de trencar-se-li per sempre més.

*   *   *

19.

La mala sort és pura casualitat. En canvi, per casualitat no es mor mai ningú i per mala sort se'n moren la majoria.

Sabeu què? el millor és no temptar ni a una ni a l'altra, que després ja se sap què passa: ens morim sense avisar.

Fi,
és a dir,
R. I. P.

JOCS I JOGUINES

1. UN INSTANT

Una mirada, un gest vist a cop d'ull. Aquell girar-se i no pensar en res unes dècimes de segon. El regust d'un petó.

Un moment

Estava asseguda a la taula del fons (com tothom, anant tota sola, s'hauria assegut a la taula del fons. Jo m'ho imaginava així. Així de normal, de fàcil, de poc enrevessat. En tu, tot era enrevessat, complex, massa novedós). Amb els dits de la mà esquerra resseguia el peu d'una copa de vi negre (un vi que de segur era conegut pel seu virtuós paladar; ella també era així. Aniria perfectament vestida i m'estaria esperant amb una copa de vi negre, a la taula del fons).

La diferència entre l'ella i el nosaltres era un barret que, estant sola, suggeria una mirada enrere, un cop d'ull abans de sortir del restaurant. Una mirada molt diferent a la del nosaltres: amb un barret ella, amb una tercera mirada, jo; una mirada fruit del regust del seu petó d'hola-com-va?

Al petó, a més de la mirada, l'ha seguit un seure; content de ser allà, amb ella, amb el barret, amb el vi; mirant-nos.

Ara han arribat uns amics i ens hem posat a xerrar, i tots aquests petits objectes, sensacions... s'han dissolt de sobte. Els hem assimilat. Han passat com tot, sense voler, sense poder evitar-ho, sense voler aturar-ho.

Una estona

Ella i la sensació de no poder fondre una mirada en dos ulls. Els amics que marxaven a seure dues taules més enllà. El

cambrer que duia la segona ampolla d'aquell vi, que el deixava a trenta centímetres de mi, a mig metre d'ella. La sensació de ser allà una estona. Hores, minuts i segons, fosos i recordats en calaixos d'estones, moments i instants. Unes relacions inexactes, molt desordenades. Una cronologia tan inexistent com certa. El regust que tornava a sentir, ara provinent de la copa sense llavis; la meva. Una amanida de colors s'interposava entre el pa i el cendrer ple de minuts, i la conversa començava a fluir natural i lenta, més perceptible que altres converses.

El barret penjat a la tercera cadira, de costat, com quan el duia ficat ella. El sopar anava passant de llarg i jo entenia cada vegada menys las meves divisions temporals, els capricis d'ordenar plaers, de no deixar-los córrer i perdre'ls de vista, d'oblidar-los, viscuts i oblidats, sense l'oportunitat de ser utilitzats com a records més endavant, en un altre moment.

Aquella imatge que se'm va repetint d'uns anys enrere, també amb ella, també en un restaurant. Una imatge que no he oblidat i que precisament per això ara revisc. Entre aquella estona i aquesta: anys. Un haver-nos perdut en el temps que de cop s'ha fos en una pila de records amuntegats i desordenats, tan desordenats que han acabat formant un conglomerat d'hetereogeneïtats indestriables. Aquell calaixet ple de papers que et diuen la quantitat de coses que has fet sense dur, acompanyant a una entrada de teatre, a la d'un concert, a aquell braçalet de cuir, cap clip que reestructuri els contextos, que aporti la sensació d'haver viscut un temps de vida finit. Oblidar tot l'embolcall dels fets, el no poder unir el braçalet de cuir amb l'entrada del concert, el darrer petó en un aeroport llunyà d'algú que no tornaré a veure amb les entrades del teatre, és el que més s'acosta a la idea d'infinit o, el que és el mateix, d'inabastable, de no saber realment quant hem viscut, quantes vegades he segut a la taula del fons, quants cendrers he omplert esperant, quants n'han omplert esperant-me a mi, quants autobusos he perdut per dos minuts de desfasament, quantes i quantes coses que definitivament ens fan com som

per pura casualitat. Els regustos amargants, els dolços que el temps i les noves casualitats ens dilueixen fins fer-los confusibles. I les poques concessions que rebem, podent recordar una mirada, una abraçada, a vegades un somni.

Amoinar-se de tot el temps perdut ens portar a parlar. Ella també em mostra nítidament l'espectre d'aquell restaurant de fa anys i les complicitats condueixen al primer plat. Els records, a un segon. Les postres ens retornen a la mirada, als cops d'ull, als instants, tan volàtils com sòlids. La remor dels amics, de la gent; algú que porta cafès, el sucre que s'hi dissol. Ella, que amb els dits de la mà esquerra em treu una gota de moca del llavi. Els cigarrets que s'encenen i la conversa que continua rajant líquids miscibles. Uns diners que no paguen res es disposen a canviar de mans. Els culs de les tasses de cafè que ajornen el final d'una estona. Els segons cigarrets que fan la transició temporal, i les jaquetes i el barret que en marquen la fi.

2. ALGÚ

Feia tant de fred a fora!

Els vidres de les cases eren entelats, havien passat del trasparent al traslúcid com per art d'encanteri. Era el resultat de més d'una coincidència. Un caprici inevitable: el fred, els alès de dins, la diferència de temperatura, la calor humana. Unes quantes casualitats que algú es mirava des de fora, des del fred del carrer, des de la foscor de les tardes d'hivern, des del no saber que òsties feia allà fora. Per què havia sortit d'on havia sortit? Per què no es decidia a entrar a la casa dels vidres entelats? Per què tantes coses?

Tot comença d'alguna manera, poc importa de quina. En aquest cas les coses comencen així, amb algú que és a fora, davant d'una casa. Calor a dins: els whiskys, els vidres, la gent... Fred a fora: la soledat, l'hivern. D'abans d'ara, n'hi haurà prou dient que algú estava més trist del compte per circumstàncies ben poc originals que no cal explicar. En aquest estat, l'algú al.ludit amb aquesta poca concreció, no actuava raonablement i per això no entrava a la casa. En aquest estat, gairebé tant feia tenir fred o calor i, entrant-hi, a part d'un grapat de graus centígrads, poc més aconseguiria. Malgrat tot, estava immòbil, mirant els vidres entelats. Marxar sense rumb tampoc no convencia a aquest algú qualsevol. Mentre sopesava totes les alternatives, li venien al cap justificacions (quanta gent hi deu haver sola aquesta nit? Segur que un fum) que deixen entreveure la inseguretat que inevitablement condueix a no moure's. Enganyar-se era part de l'instint de supervivència, l'instint més incontrolat de tots, el que és capaç, quan es dispara, de fer-nos fer qualsevol cosa, fins i tot matar.

La nit glaçada se'l mirava, amatent, amb ganes de veure alguna reacció, encuriosida per un immobilisme nerviós. Algú se la mirava des de lluny, del del mig. Serenament, aquest algú, va baixar l'esglaó d'una vorera, va travessar un carrer. Els vidres entelats s'apropaven mentre la vorera desapareixia al seu darrere. A cada passa, a cada avanç, desapareixia un tros de darrere, un tros d'abans, una mica d'ara, d'aquest moment.

El carrer estava essent creuat en línia recta. El cor batega accelerat. La porta d'aquella casa ja es pot tocar. Picar. Entrar. Ser a dins. Un menjador molt ornamentat. El temps que no sap si fugir corrent o aturar-se. Tot de gent al seu voltant. Uns, asseguts; uns de més cap enllà, parlant, drets amb unes copes a la mà. Dos que ballen. Tres no deixen de mirar. Dues es reflecteixen als vidres entelats. Algú s'està mirant el corredor del fons, la porta del fons, el llit que hi ha encara més endins. Algú que està dormint, que de cop es desperta. La mà d'aquest algú que subjecta una pistola. El dit que prem el gatell. El somni i la realitat que s'estan barrejant massa per poder ser destriats. Algú que després de prémer el gatell desapareix. Potser per la porta, pel menjador ple de gent. Potser del tot. Només, potser.

3. NINGÚ

Ningú no s'ha assegut a la terrassa de darrere ni a l'hamaca de lona verda. Ningú ha tingut ganes d'obrir una cervesa i asseure's tranquil.lament a descansar. No hi ha hagut cap cor que s'ha anat calmant, ni uns esbufecs que minven. Res no ha estat veritat: el fals remor de la mar, la mentida d'un sol que crema, la imaginada sensació de fred, una mà que no es fica dins la butxaca, el rellotge que ningú duu posat, la plana del llibre que no gira, una paraula aturada.

NINGÚ

Un grinyolar d'hamaca verda no existeix. Cantussejar una cançó poc recordada. Un terra que es mou, que no hi és. L'hamaca, la cervesa oberta, mig acabada, la terrassa de darrere, la remor de la mar: tot com sense nom, entre ningú i tothom, enmig, pels costats. Una situació que vessa, que regalima, que degota, que perd precisió. Una situació absorbida per tot l'ara, infiltrada entre el que toques i el que no pots tocar, entre un respires i respirar. La situació entre els punts suspensius d'una frase inacabada...

NINGÚ

L'entremig d'aquesta frase, de la que ve, de l'altra, de l'anterior. Tot un seguit d'abstraccions tan reals com l'hamaca, tan poc real com el ningú que ha obert la cervesa. El ningú que d'aquí un moment acabarà aquesta frase. Que ja l'ha acabada i continua. Que para un segon per fer una ullada. Que reprén la situació poc delimitada. Que avança. Aquest ningú està entrant a la terrassa. S'està estirant a l'hamaca de color verd. Té una cervesa a la mà; l'ha oberta. Beu. L'ha deixada mig plena.

NINGÚ

Nota el sol com crema. Sent la remor de la mar. La mà de la butxaca treu l'obridor de la cervesa que ningú s'ha imaginat beure. El rellotge diu l'hora. Tot va retornant com un afegit, com un pedaç a la nova situació, com una manera de fer descompressió, d'assimilar. L'hamaca grinyola com sempre ho ha fet, per sota la remor. Com ho ha de fer, com ens agrada que ho faci. Ja no es nota aquell fred imaginat. El cor no esbufega. Ningú és del tot veritat. Ningú, és del tot veritat.

4. MIRALL

Et tremola la mà dreta. Tens la taula plena de desordre: cendrers plens, taques de cera, d'encens humit, de cendres perdudes, de ...

Escoltes la ràdio rovellada pel xiuxiueig de fons. Les cortines poc opaques deixen passar prou llum com per fer-te arronsar els ulls, redibuixar les celles, moure un braç i tapar-te la cara.

T'omples la tassa amb cafè recremat. L'ensucres. El remenes. L'aixeques amb la mà que tremola. En tastes una mica. Agafes un cigarret. L'encens. El respires tres vegades. El deixes en un cendrer ple. Tornes a beure, a veure com la llum del sol ara s'amaga i ara no. La mà que no tremola s'interposa entre els ulls arronsats, les celles redibuixades.

*

T'aixeques, tu. T'alces. Aixeques un pilot de cansament, d'esgotament. Et fan mal les cames. Notes aquell mal que fan les cames quan s'han acostumat a no ser-ho. Penses en tot el temps perdut a la teva vida. Vas cap a la finestra. Apartes les cortines. Tot aquell sol enlluerna les estructures opaques interiors, les tremolors, les taques, el café recremat, la fusió entre només estar i també ser.

*

Dins la finestra hi veuràs un edifici, al teu davant. A l'edifici, una finestra dins la teva. En aquella finestra, una mà que tremola, una taula plena de desordre: cendrers plens, taques de cera, d'encens humit, de cendres perdudes, de...

5. ARA

(...)

M'estan venint ganes de... Millor no ho dic. Molt millor callar.

¡!

Un recel a les paraules caient-hi de cop. Veient com bellugues el cap. Resolent que els cabells et tapen mitja cara. Decidint que rebo un petó, que m'arriba el gust de la teva boca, que...

¿?

Imagines el regust; el toques amb els dits. Et tires els cabells enrere.

Quan t'estan mirant reps l'impacte d'una situació.

T'estan mirant i no hi ha res més que una mirada. Passen dues dècimes de segon més, i tot continua igual: la mirada, tu mirant-la, no res més...

...

Set dècimes de segon més enllà i ha de passar alguna cosa. Cal que hi hagi algun resultat, alguna conclusió.

Hi ha la mirada, el no haver-hi res més, les dècimes de segon, el petó, el regust.

L'ara s'espera una mica més.

...:

Hi ha voler arrodonir els moments, estar pensant en el daltabaix contínuament, el rebre l'impacte de les circumstàncies. Hi ha pressentir-les, voler forçar-les. Hi ha tot això i també hi ha molt més:

Hi ha el no moure's i deixar-ho tot com està. No rebre impactes, no arrodonir, no ordenar. Hi ha no influir, no fer l'efecte de. Quedar-se immòbil i mirar la mirada, tu mirant-la, no res més.

6. CERCLES

Cercle u

Un home que està assegut en una cadira.
La cadira que està al costat de la taula.
La taula en una cafeteria.
Una cafeteria que està dins d'un vaixell.
Un vaixell que està dibuixat al mig del mar.
El mar que està emmarcat.
El marc daurat d'aquell quadre.
Un quadre que està penjat en una paret.
La paret que és d'una cafeteria.
Una cafeteria amb una taula.
La taula que està al costat d'una cadira.
Una cadira amb un home assegut.

Cercle dos

La dona entra, a punt de caure.
A punt de caure, demana un altre wisky.
Un wisky que cau dins d'un estómac.
Un estómac a punt de vomitar.
Un vomitar que s'escampa.
L'escampar-se per tot el terra.
Un terra ja molt brut.
La brutícia d'un bar.
El bar que té aquesta barra.
Una barra que aguanta mig wisky.
El mig wisky és a punt de caure.
A punt de caure, la dona que surt.

7. RAONS

Hi ha coses que fa sense ganes; n'hi ha que les fa amb ressentiment. N'hi ha que no les fa ni se les deixa fer. De tant en tant, enmig del laboratori de decisions, una espurna de raó la fa asseure's, encendre una cigarreta, fer-ne quatre calades molt seguides, apagar-lo al cendrer. Quan ella fa això, tot torna a començar.

De vegades, ella agafa nervis. Quan això passa no se li pot dir res. Aleshores és quan diu:

-... deixa'm, que estic que bufo!

Jo callo i tot torna a començar de bell nou.

Avui estàvem sols a casa allargant el matí fins massa tard. Ella estava pintant, ocupada amb les seves coses, enfeinada amb els seus quadres (encara que no sigui veritat, m'agrada imaginar-me-la així).

Jo estic assegut, la taula la tinc plena de papers de tots colors. Ella s'acaba d'encendre la cigarreta i està fent quatre xuclades a tota velocitat. Ara ja no en vol més i veig que vol apagar-lo.

-... espera un moment, no l'apagui's.

-Té... Ostres, estic que bufo! -està dient ella.

Quan es concentra no para fins aconseguir el que vol. És persistent. L'envejo.

Els papers per un costat, els olis per un altre: qüestió de colors. Les essències dels nostres pensaments roden pertot i les sensacions de soledat es barregen fins encaixar perfectament. Ens hi passen hores en aquesta situació. Barallant-nos tot sols, alhora, per fer qui sap què de nou.

De cop, jo m'he aixecat, he anat a la cuina, he preparat cafè, n'he servit dues tasses, me les he endut cap allà, on és

ella. Li he deixat el seu cafè a un costat de la taula plena de papers.

Ella m'està mirant. Agafa la tassa, se l'emporta als llavis. No sembla que estigui pensant en res concret. Es mira els papers de colors que té damunt la taula. Té l'enteniment perdut entre un verd i un fúcsia. Jo me l'estic mirant.

Un instant abans que passi veig com ella beurà un segon glop de cafè, com l'apurarà, com deixarà la tassa a un costat de la taula. Com es decidirà pel fúcsia en comptes del verd. I com, finalment, farà la barreja de colors; se n'omplirà la mà dreta. Es passejarà per davant del quadre, se'l mirarà des de diferents angles i, de cop, empastrarà la barreja fúcsia que tenia a la mà dreta però que acabarà tenyint-li tot el braç. Després, l'altra mà també ajudarà a fer l'escampada. Jo me la continuaré mirant. Veuré la seva cara d'exitació, els seus braços fúcsies, les gotes fúcsies al terra. Ella haurà fet un dels seus millors quadres. En acabant, tindrem gana i jo tornaré a la cuina i començaré a preparar els macarrons amb carn picada.

8. FILS

1.

D'un fil penja una idea. La idea penjada a la paret, en una cambra. La cambra d'una casa enmig d'un prat. Al fons, una muntanya, el cel relativament blau. Un marc de metacrilat tenyit d'un blau marí. Un clauet darrere. Un fil que el fa penjar...

2.

Una clau que entra dins del pany i roda. Una porta que s'obre. El nyec de les frontisses. Tres passes. La clau que torna a girar i surt del pany. De nou, nyec. La porta que es tanca i algú que, després de tot això, és a dins o potser a fora.

3.

Les agulles d'un rellotge juntes al punt de les dotze. Unes hores que van passant comptades pel rellotge que ningú no mira. Un temps que s'està dibuixant a l'esfera d'aquest rellotge. Un no passar res, només temps; massa poc per entendre-ho. Unes hores iguals, diferenciades únicament per la posició d'unes busques. Tot això i un no passa res, fins que les busques, a les dotze, juntes, tornen a començar dotze hores de cicle indiferenciable.

4.

Les cartes barrejades es reparteixen en quatre direccions. Cinc cartes de la baralla per a cadascun. Vuit ulls que se les miren. Les cartes que van caient a la taula en paquets de quatre. Els paquets que es van acumulant als quatre costats de la taula. Unes monedes, algun bitllet, un glop suggestiu, fum. Un que agafa els diners, un altre, les cartes. Les mans que barre-

gen la baralla. I la mateixa baralla barrejada que es torna a repartir en quatre direccions.

5.

Algú que truca per telèfon. Els dits que el premen. L'espera, el primer tut, la veu que es prepara, l'oïda que para, amatent. El segon tut i els nervis que no passen. Poder parlar amb l'altra banda del món en un moment com aquest. L'aparell que sembla quasi màgic. Poder dir tot allò que ha estat pensant que diria; deixar-ho anar i ja relaxar-se. Algun tut més i tot està preparat per contestar. Res no canvia, els monòtons intervals de l'auricular, la gent que s'espera per trucar, el fred de la nit. Una sensació de soledat i un canvi a l'auricular de tuts més llargs. Ningú ha contestat. Un penjar l'absurd aparell. Un recollir la filera encara més absurda de monedes. Un marxar per tornar-ho a provar en un altre moment. Un esperar un altre moment, quan el telèfon torni a deixar de ser un aparell tan absurd com és ara.

9. ELL

Aquell de sempre, el qui rep l'impacte de tantes casualitats, és assegut a una terrassa qualsevol -a la qualsevol, a la terrassa escollida. Tot ben normal, com sempre: està assegut, té una taula a prop, allà té un llibre, un cafè, un encenedor... Creu que res no li pot passar, que a la seva vida tot és prou lligat i endreçat. Ell creu ben poc en l'impacte de les casualitats; potser per això ha estat escollit.

No res, ell, de moment, és allà, al costat de la taula, sota l'ombra d'uns arbres, bo i esperant que no li passi res de dolent, desconfiat dels qui el mirem, com adonant-se de les nostres mirades, tement el pitjor. No li agrada haver estat triat a l'atzar. Tot i que ell sempre ha cregut en l'atzar com la millor manera d'escollir imparcialment. Ara pensa que és un mètode que també pot fallar. Amb tot això que li passa pel cap, l'escollit, s'està posant més neguitós. La veritat és que no sorprèn que això passi. Veure's aquí escrit, sense més explicacions, sense raons lògiques o almenys entenedores, no fa massa gràcia.

El qui és assegut a la terrassa pensa tot això i el cap li comença a anar de pressa.

Mentre agafa la tassa de cafè i la condueix als llavis se n'adona que faci el que faci, pensi el que pensi, algú l'està mirant, algú pren unes anotacions; en definitiva, algú l'espia.

Comença a mirar al seu voltant, no hi veu ningú sospitós. Ara ja està nerviós i crida al cambrer o cambrera, que ho escolleixi ell. Paga. S'aixeca. Se'n va. Surt de la terrassa baixant el desnivell de tres esglaons que li fa trepitjar una vorera. Primera decisió: dreta o esquerra. Es decideix per l'esquerra. Camina carrer avall i no deixa de notar com algú el mira, com algú diu:

camina carrer avall. Cada vegada fa les passes més llargues i més seguides. Un autobús està aturat quinze metres davant seu. Sense pensar hi puja. Paga de nou. Es mira a tothom, veu un seient buit al costat de la porta, hi seu. Mira a fora, els cotxes que són darrere l'autobús li semblen tots iguals, tots del mateix color. Els conductors, tots duen barba, tots són el Barba Blava que l'espantava quan era petit, tots tenen una única missió: vigilar-lo, informar de tot el que faci, de tot el que pensi.

També sense adonar-se'n ha inclòs tothom dins el seu joc, ara tota la ciutat juga al voltant seu. De fet, ell és el centre d'aquesta història i comença a assumir-ho, a sentir-s'hi còmode, a agafar seguretat. Se li escapa d'entre les dents serrades un *no m'agafaran* que li fa bategar el cor una mica més de pressa. Ha decidit mirar-s'ho tot fredament, com ha vist que ho fan a les pel.lícules. A veure, en aquest momemt, està passant per la part antiga; ell la coneix bé, hi va viure quan estudiava. Baixarà a la següent parada i es ficarà pel carreró de l'església, el pujarà corrents i al capdamunt girarà a la dreta pel passatge que surt a la gran avinguda, i, una mica més avall, el travessarà per sortir al passeig.

Tot aquest recorregut el farà corrent i ara ja haurà arribat al passeig ple de gent. Entrarà en una llibreria i s'amagarà darrere d'uns prestatges giratoris, vigilant la porta, sospitant dels qui entren. No veu ningú que entri accelerat, ni ningú amb una gavardina sospitosa i, en canvi, continua notant l'alè d'aquest algú que el segueix. Mentre fa veure que busca un llibre de la col.lecció de color vermell, decideix que ha de fer una telefonada, que necessitava algú més al seu equip, que, tot i la sensació innegable de ser observat, el joc l'està allunyant massa d'una realitat amb moltes casualitats.

Ha sortit al carrer i ha fet cua per trucar a la cabina. Mentre és allà, al mig del passeig, en una zona tan exposada, pensa que si el dia d'avui s'ha d'acabar malament li agradaria saber almenys per què. Què havia fet ell que estigués tant mal fet. Feia un curt recompte de la seva vida i se'n sentia satisfet.

Els anys d'estudiar, quan es va casar, quan era petit, en Barba Blava; fins i tot se li ha escapat un somriure, però ràpidament ha tornat a concentrar-se, encara tenia molts projectes per fer, no estava disposat a deixar-se agafar fàcilment. Just quan pensa això, un telèfon es penja i ell s'acosta. El despenja. Paga. Prem set tecles. Espera. *"Hola sóc jo... ¡Sí!... Hauries de venir..., ja t'ho explicaré. A on?... Ah bé, fins ara".*

Penja el telèfon i surt disparat passeig amunt, notant com tots correm darrere seu. Arriba a la plaça més gran de totes. Allà aixeca una mà i un taxi s'atura al seu davant. Hi puja. No hem sentit bé el que ha dit al conductor, és com si ell se'ns escapés una mica. Veiem almenys que el taxi va molt de pressa, que es perd pels carrerons atapeïts. El perdem uns minuts fins que para a vint centímetres d'una vorera. Algú paga i baixa del cotxe. Trepitja una vorera, puja tres esglaons d'una terrassa. Hi ha algú assegut en una taula d'una terrassa. Tot és ben normal: a la taula té un llibre, un cafè, l'encenedor...

El qui arribat s'hi acosta. Se seu al mateix lloc que el qui ja hi era. La tassa de cafè és a les seves mans, encara calent; del llibre, se n'han avançat trenta planes; hi ha tres cigarretes més al cendrer. Recorda a mitges un autobús, una llibreria, la cabina de telèfon... Ell no s'ha mogut d'allà però recorda la prestatgeria giratòria, el carreró de l'església, els esbufecs a dalt de la pujada.

Ell no se n'ha anat enlloc però es fica la mà a la butxaca i veu que li falten diners; el taxi, la cabina, el bus... Comença a veure's capaç d'haver seguit un joc tan irreal com aquest. Dubta. Evidentment s'ha endinsat plenament en la lectura i tot l'ha portat a imaginar-se més coses del compte. N'és molt de juganera, la imaginació, pensa. Ha estat bé tot plegat, es diu. Manca el detall dels diners, però tampoc no podria assegurar quants en duia quan ha sortit de casa. Està sospesant totes aquestes circumstàncies i algú camina per la vorera, puja els mateixos esglaons de la terrassa, el veu en una taula, se li acosta, seu i diu: Bé, ja sóc aquí. Què és el que m'havies d'explicar tan urgentment?

10. RES

Suposem que no hi ha ningú. Suposem, a més, que tampoc no vindrà ningú. El paper del lloc el fa una cambra i, en ella, com és lògic, s'hi acumula la pols i no hi passa res. Es podria dir que la cambra duu una vida monòtona i rutinària. Cada matí el sol travessa les cortines i il.lumina una butaca, una tauleta de nit, un llit, el terra polsós, un rellotge amb les piles esgotades que és damunt la tauleta i un armari tancat. A mitja tarda, com tothom sap, el sol se'n va i, aleshores, tots aquests objectes es van enfosquint; es podria pensar que se'n van a dormir.

Hi ha dies que el cel és núvol i hi ha grans canvis en la vida de la cambra i dels objectes que conté. Sense afany d'humanitzar, i tenint en compte que les coses també tenen vida, els dies amb núvols provoquen un seguit de canvis a la cambra realment espectacular. Es produeixen reflexos molt diferents dels habituals i les partícules de pols semblen desdibuixades, els objectes canvien de color; res no és com sempre. Posats a comparar, la sensació, si és que n'hi ha cap, deu ser com la que tenen les persones els dies que surten ennuvolats: hi ha qui s'entristeix, hi ha qui s'inspira i es mostra especialment intuïtiu o intuïtiva, i d'altres aprofiten per posar-se la jaqueta que tant els agrada. Tot això, traduït al llenguatge repetitiu de la cambra, fa que dies com aquests, ennuvolats, siguin molt i molt especials, fins i tot m'atreviria a dir únics. Evidentment, hi ha parts de la cambra que no es veuen afectades pel fet que hi hagi menys llum. Així, l'interior de l'armari, tal com la vida submarina a cinc mil metres de profunditat, es veu poc afectada pel cicle lluminós; podríem dir que és un altre món.

Tot i que els objectes només duen associats els conceptes

de vellesa, de novetat, de funcionalitat, fins i tot d'estimació -quan són utilitzats o simplement mirats per persones-, s'ha de reconèixer que la tauleta de nit, encara que poc importi, és tan vella que qualsevol dia no suportarà més el seu propi pes i el del rellotge amb les piles esgotades i, aleshores, una de les potes es trencarà. Aquell dia, tant és quants dies manquin perquè arribi, la tauleta caurà i quedarà tombada al terra, al costat del llit. Quan això estigui passant, els núvols de pols es regiraran violentament i el rellotge sense piles lliscarà per la tauleta que tant de temps l'ha sostingut.

Sense haver assajat mai aquests moviments, la sincronia serà perfecta. La superfície de la tauleta anirà passant de l'horitzonalitat a la verticalitat i, alhora, el rellotge s'haurà anat movent per la taula. Com si tot estigués previst, picarà al terra fent un soroll que feia molt de temps que no se sentia a la cambra. L'impacte el dividirà en quatre tossos: el cos principal, la tapa de les piles i les dues piles pròpiament dites. El cos principal quedarà relativament a prop de la tauleta, la tapa de les piles s'amagarà sota el llit, una de les piles quedarà empresonada sota el rellotge, i l'altra rodolarà i rodolarà pel terra fins que el fregament la farà frenar. Abans de quedar quieta, dubtarà entre avançar endavant o enrere i finalment s'aturarà. La taula haurà quedat ajaguda i inútil. Es parlarà d'ella en passat i es diran coses com: *ja no podia aguantar ni el pes d'un simple rellotge*. Ara ja no hi haurà una tauleta de nit amb un rellotge amb les piles esgotades al damunt. Ara només hi haurà una tauleta vella i trencada i un rellotge per terra.

Tenint en compte les grans coses que podrien haver passat si algú, en algun moment, hi hagués entrat, es pot dir que a la cambra, de fet, no hi ha passat res.

11. JUSTIFICACIÓ

De sobte, per alguna raó que encara no sabràs, agafaràs i t'aixecaràs. Caminaràs cap a la porta i una sensació de cansament, de fartesa, farà pampallugues dins teu. No sabràs per què i ja hauràs sortit de la casa i estaràs caminant pel teu carrer. Et semblarà que aquest carrer no és ben bé aquell carrer de sempre. La casualitat serà ja molt gran et trobis enmig d'aquest carrer cridant, farta de tot, amb ganes de cridar i res més. La gent et començarà a mirar però no et dirà res. Mai no diuen res, només miren egoistament.

No ho has fet; no has sortit al carrer i no has cridat. Només ho has pensat. Després t'ho has justificat fins a pair-ho.

Com si estigués veient un vídeoclip, t'he vist aixecar-te d'una cadira de PVC blanc, mirant enlloc, ignorant la càmera que et mira. Ha començat a sonar la música quan el teu peu dret ha trepitjat el primer esglaó del primer pis. Un cop a dalt s'ha començat a sentir la teva veu forta i trencada. M'has fet posar nerviós en veure't obrir amb força els calaixos de l'armari i escampar tot de roba per tot arreu. He vist perfectament com has caçat una bossa de color verd fosc i, també, com l'has començada a omplir tan i tan de pressa. Has passat pel bany i has agafat quatre coses més de per allà sobre. Han anat a parar dins la bossa, amb la teva roba, amb les píndoles per al mal de coll que també has recollit perquè no penses deixar de fumar. Ho tens tot dins la bossa verda i fosca i ja ets al pis de baix, a la cuina, amb la nevera oberta de bat a bat. Obrint una llauna de cervesa i, fent-ne un glop ben llarg i ràpid, has aconseguit ennuagar-te i ara estàs tossint amb força. Cau de la teva boca una saliva plena de mucosa lubrificant i cervesa encara fresca. De genolls a terra, més desesperada que fa uns instants quan

volies sortir al carrer cridant, perquè estàs farta de tot i perquè les coses semblen dissenyades expressament per fer-te la guitza, estàs decidint si marxar d'aquesta ciutat o quedar-t'hi, i ferte un te ben calent, asseure't davant la TV i pensar que demà serà un altre dia. No tens gens de ganes d'haver-te de preocupar per coses com menjar o comprar un paquet de tabac ros. No tens gens de ganes de fer això.

El pot és al foc ple d'aigua. El foc encés i a la mà tens un grapadet de te verd. Recordes que aquest te te'l van regalar ja fa molt de temps en un viatge molt llarg que vares fer a l'altra banda del món. Te n'hi aniries ara mateix sense dubtar-ho ni un moment però, en canvi, no ho fas i obres la mà deixant caure aquest te ple de records que et reconfortarà en comparar-lo amb qualsevol dels programes que estiguin fent a la TV.

El menjador el tens desordenat i una mica brut. Prems el botó que diu 6 del comandament a distància i es comença a sentir una música d'anunci conegut. Fas un glop de te verd i encens la llàmpada que tens a la teva esquerra. Fas cinc minuts de zàpping i agafes un diari de tres o quatre dies enrere. En rellegeixes els titulars.

Deixes de llegir. Penges la teva mirada en un objecte que no identifiques del tot i et quedes pensant... Te n'adones que estàs molt sola i que la gent que coneixes no sembla adonar-se'n. És una sensació ben normal, aquesta, ho saps, ho sap tothom. La única cosa que t'emprenya és que t'estigui passant a tu. Com s'ho fan els altres? Et preguntes com utilitzen els altres els consells que tu els hi dones. No estens res i, sobretot, no saps per què el temps va tan a poc a poc.

Te'n vas al pis de dalt, t'estires al teu llit. Has apagat la TV del menjador i engegues la de dalt. Et poses a fer zàpping fins que t'adorms. Un instant abans de perdre el coneixement tens temps de pensar que demà serà un altre dia. Prems el botó vermell del comandament i t'adorms suaument i dolça.

12. MASSA POCA COSA

La sensació de no sentir res de res.

La sensació de sortir-ne, de no ser a on.

Relaxar-se, triant on ficar-se, on col.locar-se, per on jaure.

La clau del què fer, del què fer-ne, de tot plegat.

L'esglaó intern que puja i baixa al mateix temps.

Un seguit de barreges dins el cap, dins el no-res.

El cos eteri que veig de cop d'ull, girant-me, darrere.

El lloc il.luminat ple de flaixos massa curts com per recordar tot això.

13. LA BARRA DEL BAR

La cançó semblava acabar-se i jo em disposava a demanar un segon gintònic. La cambrera em mirava com sempre miren les cambreres.

Aquella nit era prou estúpida i prou imprevista perquè la cadena d'esdeveniments s'engegués de nou. M'havien donat una feina després de molts anys de provar-ho. Acabava de ferne trenta-nou. No sabia ben bé si encara tenia parella o no; feia sis mesos que no ens véiem.

Era tot prou anormal com per quedar-me quiet, recolzat al taulell, demanant un segon gintònic, absorbint tota la mirada de la cambrera, malgrat ser una mirada de cambrera; acabant d'escoltar la cançó que sembla que s'acaba. En fi, ajagut a xucluc, com tothom o com algú; com algú que, sense esperar necessàriament cap bon prodigi de combinació de fets, es recolza en una barra qualsevol esperant qui sap què. I, de cop, aquella barra deixa de ser una barra qualsevol i comença a convertir-se en precisament aquella -en aquella i en cap altra.

És just quan s'està produint aquesta concreció atzarosament automàtica arran de la meua ubicació que se'n comença a produir una altra. Aquesta altra concreció, tan imprescindible com l'anterior, té forma circular i està penjada a la paret. Només mirar-me-la, es concreta: 12:00 pm. Les tres busques juntes per segona vegada avui.

Ja tasto el gintònic i el trobo més bo que mai. Després d'haver decidit que ser justament aquí i justament ara, no és casual o, dit d'altra manera, era massa casualitat, em trobava esperant qui sap què, però convençut que alguna cosa passaria. Aquest era l'únic desafiament que li podia fer, ara per ara, al senzill i alhora enrevessat concepte de temps. Alguna cosa

m'havia de passar, oi que sí?

En possessió de la veritat, diu ja la saviesa popular, ningú s'hi troba. Quan això passa, es diu que hom té raó. Jo, normalment, penso que de vegades ens menystenim, ens infravalorem.

Com diuen, el temps passa i ara, sense abandonar la idea de la infravaloració, em continuo trobant a la barra, havent apurat alguns ginctònics més, amb més mirades absorbides de la cambrera de les que podré recordar demà al matí.

Començo a pensar que allò de ser justament en aquesta barra volia dir que en aquesta barra, justament o injusta, aquesta nit no passaria res. La primera reacció enfront d'aquesta injustícia és un emprenyament que de seguida m'està fent riure.

És ben curiós que justament a mi m'havia de passar això, renoi, renoi!

M'ho he estat rumiant una estona i he arribat a la conclusió que per esperar l'hora de tancar haurem de cercar algun esdeveniment o alguna seqüència d'aquestes que ens agraden. Se suposa que, perquè un relat sigui llegible, cal que als personatges els hi passi alguna cosa, per insignificant que sigui, dic jo. Tot és molt clar, però resulta que ara mateix, a mi, un dels personatges d'aquest relat, ja fa una bona estona que no em passa res. Estic pensant que potser l'autor/a ha triat malament el lloc i l'hora. Potser si m'hagués situat en una illa del Pacífic a les dotze del migdia m'hauria passat alguna cosa de més interessant.

La veritat, no m'agradaria tenir un comportament poc professional com a personatge, però potser m'estimaria més ser allà, en aquella illa, estirat a la sorra d'una platja, pregant que no passés res, absolutament res. Fóra egoista i poc professional fer-te això. Tanmateix, jo què vols que hi faci? Almenys no me n'he anat i t'he deixat sol/a en aquesta barra, amb la cambrera mirant-te de tant en tant. M'he quedat aquí, aguantant la situació, intentant animar, amb posat optimista. Jo poc més

puc fer. L'autor/a ja ha fet prou de situar-nos a tu i a mi en un mateix lloc i a una mateixa hora. Al cap i a la fi, potser ja va sent hora que tu hi posis alguna cosa de la teua part; una mica més de ganes, d'imaginació, de coratge. Nosaltres, els personatges, també volem divertir-nos. I aquí l'únic que estranyament pot arribar a treure'n algun profit és l'autor/a. Tu i jo ens hi prestem per plaer, per vocació o només perquè ens agrada, per tant, poc o res podem exigir. Si no ens agrada, pleguem i s'ha acabat el cafetí, oi?

Doncs no; evidentment que no. Nosaltres hauríem d'unir-nos i protestar, tot fent front comú al tractament injust que rebem. Per una banda, tu potser has hagut de pagar per estar amb mi en aquest bar. I jo, pel que em toca, he hagut de passar no sé quantes proves per a ser escollit; i la cambrera també ha superat proves -no qualsevol cambrera mira com totes les cambreres. La normalitat mai no existeix únicament com a tal normalitat.

Tot plegat no sé què pensar; la ment se'm queda en blanc. Perdo el dalt i el baix. Tot em roda. Veig la barra vertical, cada cop més alta. Suposo que estic caient al terra. Ensopego. Ja veig que demà no me'n recordaré de res, de tot això; m'ho hauràs d'explicar tu...

FI DE RES

Cap de l'Horta, hivern 1997
ALACANT

ÍNDEX